УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТИЯНСЬКИЙ ЧАСОПИС

МІСІОНАР

Рік заснування 1897

№4(114) Квітень 2002

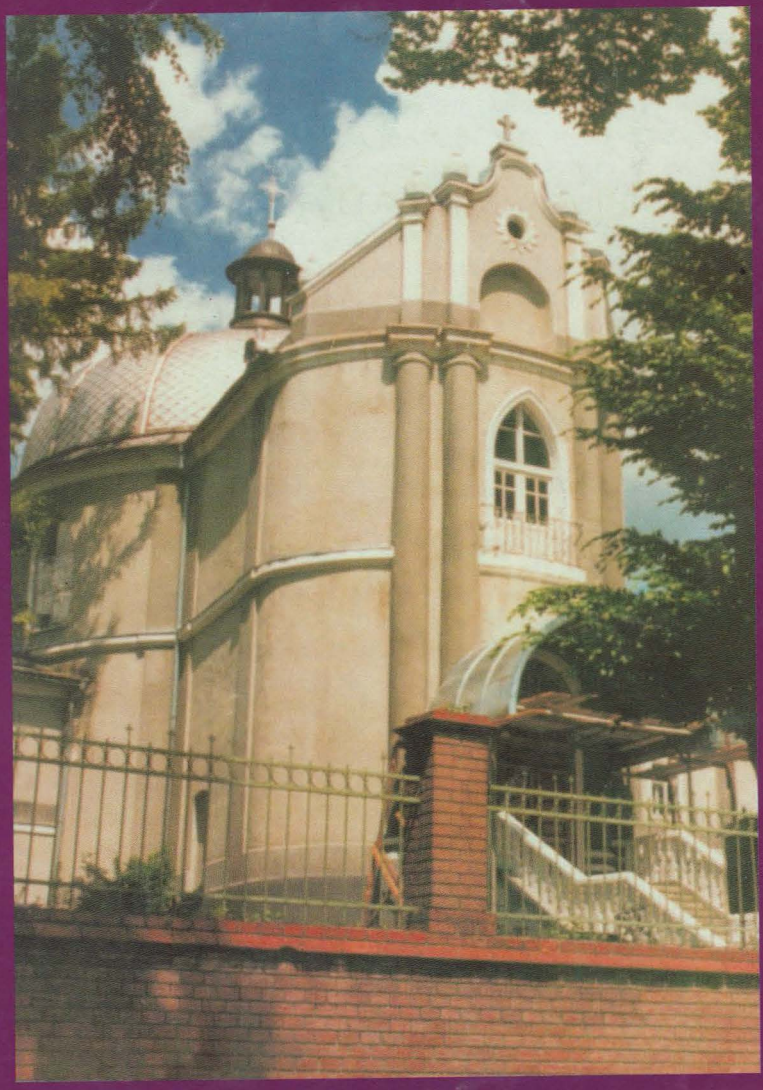

НОВІ ВИДАННЯ ВИДАВНИЦТВА ОТЦІВ ВАСИЛІЯН "МІСІОНЕР":

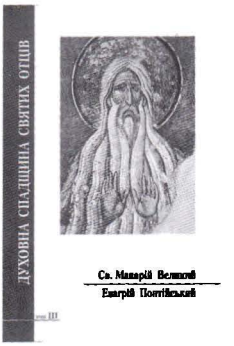

Св.Макарій Великий. *Настанови про християнське життя.* **Евагрій Понтійський.** *Настанови про подвижництво* (Серія "Духовна спадщина Святих Отців. Том 3)/Пер. з російської мови о.Дам'яна Кічі, ЧСВВ. – *258 с.*

З творів св.Макарія Великого, пустельного монаха, який жив у 4 ст., упорядники видання обрали ті, які систематизують його настанови. Головною ідеєю настанов є освячення грішної душі діянням благодаті Святого Духа. Повчання цього святого наведені у 8 розділах: світлий первісний стан людини; темний стан людини, що згрішила; Господь – податель спасіння; тверда рішучість спасатися в Господі та ін.

Авва Евагрій Понтійський, який був скитським монахом, також жив у 4 ст. "Патрологія" містить усю писемну спадщину Евагрія. З цих творів можна виділити глави про діяльне життя до Анатолія. У книзі також представлено 33 глави, змістом яких є зображення духовного у видимому, а також афористичні вислови й не менш повчальні інші частини.

Цей третій том серії "Духовна спадщина Святих Отців" допоможе багатьом християнам провадити глибоке духовне життя.

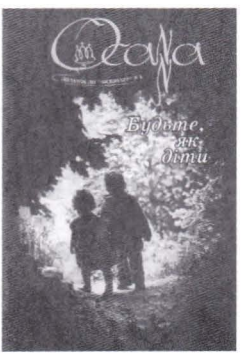

Осанна: *додаток до часопису "Місіонар".* – № 4.

Цей четвертий номер журналу "Осанна" присвячений темі: "Будьте, як діти". Він складається із трьох частин: "Ісус і діти", "Будьте, як діти" та "Діти – символ учнів". У часописі широко висвітлюються і пояснюються слова Ісуса Христа: "Якщо ви не навернетеся і не станете, як діти, не ввійдете в Небесне Царство".

Сподіваємося, що подані матеріали про повчання Святішого Отця і правди святої віри будуть цікавими і корисними широкому колу читачів, зокрема душпастирям і катехитам.

Передплачуйте християнський часопис "Місіонар" на 2002 рік, який стане для вас добрим порадником у духовному житті!

Передплатний індекс – 23959.

Вартість передплати: на 1 місяць – 1 грн. 78 коп.,
на 6 місяців – 9 грн. 58 коп.

СЛОВО РЕДАКТОРА

Слава Ісусу Христу!

День проведення виборів в Україні у неділю 31 березня 2002 року вже записаний в українській історії, як важлива подія у формуванні кращого майбутнього нашої Батьківщини. Але не так сталось, як гадалось. Результати виборів показують, що нам ще далеко до однодумності як в релігійному, так і в суспільно-політичному напрямі. "Скільки голів, стільки думок", як говорили давні римляни. Для нас зараз дуже важливо, щоб усі, кого ми обрали, виконали свої обіцянки, а їхні слова стали ділом на добро України.

Празник Пасхи всі ми будемо святкувати щойно в травні, тому це квітневе число є ще великопосним (до речі, у квітні виповнюється 105 років від заснування нашого журналу і 10 років з часу виходу першого числа в незалежній Україні). Маємо цього місяця багато корисного і цікавого матеріалу для усіх наших читачів, зокрема, читайте великопосні реколекції о. Василя Зінька, ЧСВВ і о. Йосафата Воротняка, ЧСВВ на тему чеснот і пороків.

Свято Благовіщення цього року припадає на Хрестопоклінну неділю. Під час Великого посту хрест Христовий є для нас немовби світильником, джерелом сили і витривалості у нашій земній мандрівці, а Пресвята Богородиця – могутнім прикладом і заохотою витривати на нашій хресній дорозі аж до перемоги. Про це читайте у двох статтях "Благовіщення у житті християнина" і "Хрест – це ключ до таємниці світу", які підготував Ігор Скленар. Подаємо також цікавий матеріал про оздоровлення хворих Ісусом Христом, Відкупителем і Лікарем наших душ і тіл.

Чимало подій відбулося у житті нашої Церкви. Заохочуємо вас взяти участь у поході з образом Пресвятого Серця Христового, який розпочав свій хід у с. Погоня і закликає до відновлення посвяти усіх нас Христовому Серцю. Розповідаємо також про чудотворну ікону зі с. Довголуки, яку коронував Святіший Отець, та ікону "Престіл Премудрості", яка стала паломницею по львівських вищих навчальних закладах.

На сторінках рубрики "Християнська мораль" продовжуємо ознайомлювати вас зі зверненням анонімного алкоголіка. Також усім вам буде цікавою розповідь "Хто любить Бога, тому усе співдіє на добро" важкохворого о. Мелетія Батога, ЧСВВ. Навіть смерть маленької дитини стала немовби даром Божим, щоби врятувати батька.

Наш видатний поет, магістр Крехівського новіціяту о. Василь Мендрунь, ЧСВВ продовжує знайомити вас із життям і минулим василіянської спільноти у Крехові. Постійний дописувач "Місіонаря" о. Роман Каспришин цього разу розповідає про життя і душпастирську працю жертвенного священика Осипа Годуньки.

Дрогобицький монастир свв. Верховних Апостолів Петра і Павла й сьогодні, як і в минулому, є важливим осередком духовного і просвітницького піднесення нашого народу. У рубриці "З монашого життя" подаємо цікавий матеріал про сестер Василіянок у Римі.

У рубриці "Дітям та молоді" прочитаєте оповідання Віри Арів, яке заохотить не тільки дітей, але й дорослих стати подібними до гарного метелика, який завжди прагне підноситися до неба.

У цей час Великого посту усіх вас, дорогі читачі, закликаю гідно потрудитися, щоб квітник вашої душі зацвів гарними квітами чеснот, таких милих Богові!

о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

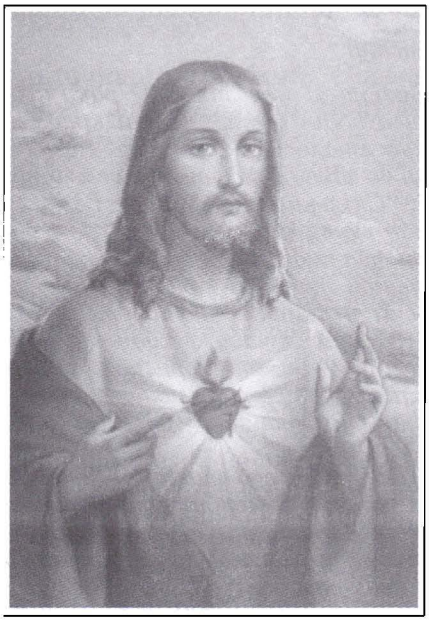

Ось серце, що так дуже полюбило нас...

МОЛИТВА ЩОДЕННОГО ПОЖЕРТВУВАННЯ ДЛЯ ЧЛЕНІВ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

О, Божественне Серце Ісуса! У злуці з тим наміром, з яким Ти на землі віддавав славу Богові і тепер щоденно віддаєш у Пресвятій Тайні Євхаристії, жертвую Тобі через Непорочне Серце Пречистої Діви Марії всі свої молитви, справи, слова, думки й витривалість у терпіннях нинішнього дня у винагороду за всі зневаги, образи і кривди, завдані Тобі.

Жертвую їх особливо за Святішого Отця Папу Римського, за святу Церкву, за навернення грішників та у всіх намірах Апостольства Молитви, призначених на цей місяць і на сьогоднішній день.

Пресвяте Серце Ісуса і Марії, спомагайте св. Церкву та Україну!

Святий Йосифе, Покровителю і Заступнику приятелів Ісусового Серця, моли Бога за нас!

Святий Архангеле Михаїле, св. Миколаю, св. Володимире, св. Йосафате, Заступники України, моліть Бога за нас!

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА КВІТЕНЬ:

(Поблагословлене Святішим Отцем)

Загальний: ЩОБ У СУЧАСНОМУ СУСПІЛЬСТВІ СІМ'Я СПРАВДІ СТАЛА КОЛИСКОЮ І ШКОЛОЮ ВІРИ ТА ГІДНОСТІ ЖИТТЯ.

У багатьох країнах світу спостерігаємо сумне явище: молоді люди не бажають одружуватися, не хочуть брати шлюб чи заключати цивільне подружжя. Живуть собі т.зв. вільною любов'ю. У таких "диких" подружжях (поіншому їх не назвеш) народжуються діти, які часто не отримують елементарного людського чи християнського виховання. Сім'я є Божою інституцією, і її шанують не лише у християнстві, а й в інших релігіях світу.

Святіший Отець закликає усіх нас молитися, щоб у цілому сучасному суспільстві сім'я посіла гідне місце, ставши справжньою колискою й школою віри та гідності життя.

Місійний: ЩОБ ЦЕРКОВНІ ГРОМАДИ, СКРІПЛЕНІ ГЕРОЇЧНИМ СВІДЧЕННЯМ МУЧЕНИКІВ НАШИХ ЧАСІВ, ІЗ НОВИМ ЗАПАЛОМ ПРОПОВІДУВАЛИ ХРИСТА, ВІДКУПИТЕЛЯ ЛЮДЕЙ.

Серед проголошених Церквою святих, мабуть, найбільше є мучеників. Навіть нині ми отримуємо сумні вістки про вбивства місіонерів, священиків, монахів, монахинь, мирян, які поширювали Боже слово у країнах, де християнство ще не дуже поширене. Коли чуємо про такі повідомлення, то нас охоплює жаль, осуд, а, можливо, навіть і виникає таке питання: "Невже Господь не міг охоронити від такої жахливої смерті своїх улюблених синів і дочок?"

Однак через якийсь час ми добачаємо у цих мучениках дар Божий для усієї Церкви. Завдяки відважному свідченню і пролиттю мученицької крові численні люди навертаються до Бога, стають віруючими людьми і практикуючими християнами. Нещодавно до нашої редакції надійшов лист із далекої країни від одного в'язня, який просив надіслати образки з короткими життєписами українських новомучеників. У цьому листі читаємо: "Ми хочемо у нашій країні довести до відома багатьох людей про героїчне життя і смерть ваших мучеників".

Наші новомученики вливаються у спадщину всієї Вселенської Церкви і стають заступниками для її вірних так само, як мученики інших народів є нашими улюбленими заступниками перед Богом. Молімося за те, щоб усі християни завдяки свідченню мучеників наших часів із новим і сильнішим запалом проповідували Христа, Відкупителя всіх людей.

Місцевий: ЩОБ УКРАЇНСЬКЕ СУСПІЛЬСТВО СТВОРЮВАЛО КРАЩІ УМОВИ ЖИТТЯ ДЛЯ УБОГИХ ТА БЕЗРОБІТНИХ.

Інтенсивна передвиборча кампанія вже позаду. Ще лунає відгомін багатьох гарних обіцянок, висловлених численними кандидатами у депутати – чоловіками і жінками, які виявили бажання стати депутатами Верховної Ради та місцевих рад. Обіцяли вони багато доброго й важливого, говорили про заходи щодо покращення ситуації в Україні. Серед їхніх обіцянок були й такі гасла: безробітним – робочі місця, убогим – належний добробут. На жаль, знаємо, що багато хто, зайнявши депутатські посади, не виконає обіцяного і нічого не зробить у цьому напрямі.

Але суспільство – це всі ми, які живемо в ньому, не лише представники влади. Тому молімося, щоб українське суспільство створювало кращі умови для безробітних і убогих, яких є немало в нашій державі. Молімося, а також і діймо, щоб численні люди, які стоять на біржах праці, мали роботу і належну за неї винагороду, не будучи тягарем для інших і допомагаючи їм.

Покровитель на квітень – св. Іван Ліствичник, 12.04 (30.03)

У середньовіччі дуже популярною була духовна книжка "Драбина досконалості", або "Драбина до раю", автор якої навчав, як різними ступенями чесноти підійматися до християнської досконалості. Написав її св. синайський ігумен Іван, який від назви своєї книжки отримав ім'я Ліствичник ("ліствиця" – драбина).

Св. Іван Ліствичник жив у 5 ст. і походив, мабуть, із Палестини. Він був учнем св. Григорія Назіянського. Коли йому було 16 років, він покинув

світ і вступив до Синайського монастиря. Після чотирьох років новіціяту св. Іван склав монаші обіти. У день "постриження" ігумен монастиря сказав про нього, що він буде великою зорею світу. Зі своїм духовним провідником, праведним монахом Мартирієм він прожив 19 років. Після його смерті св.Іван на 35 році життя поселився у пустельній місцевості Тола.

У своїй келії св. Іван Лістивичник багато молився, заливався ревними сльозами розкаяння, якими він оплакував свої і людські гріхи та просив Божого милосердя. Від частих сліз його печеру називали "сльозоточивою". Св. Іван завжди чував над своїм серцем, щоб у ньому не виникало ніяких почуттєвих пожадань, щоби безперешкодно підносити свій дух до Творця. Хоча св. Іван і вів самотнє життя пустельника, проте охоче повчав людей, які приходили до нього за порадою, тобто за духовною милостинею.

Таким самотнім життям св. Іван Лістивичник прожив 40 років. Коли помер у Синайському монастирі ігумен, то на сердечне прохання монахів того монастиря св. Іван став їхнім настоятелем. Було тоді йому 75 років. Слава св. ігумена була така велика, що сам Папа св. Лев Великий написав до нього листа з проханням молитов, прославши йому вервиці й гроші на проживання прочан, що приходили до Синайського монастиря.

Коли св. Іванові Лістивичнику виповнилось 80 років, він залишив посаду ігумена Синайського монастиря, а незабаром, перебуваючи у пустельному місці, спочив у Бозі.

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ТРАВЕНЬ:

Загальний: ЩОБ ХРИСТИЯНИ БУЛИ ГІДНИМИ СВІДКАМИ ЄВАНГЕЛІЯ НАДІЇ ТА СПАСІННЯ ЗАВДЯКИ ПЕРЕКОНЛИВОМУ ДОКАЗОВІ СВОЄЇ ВІРИ.

Місійний: ЩОБ КОЖНА КРАЇНА І ДЕРЖАВА ЗАХИЩАЛА І ПІДНОСИЛА РОЛЬ ЖІНКИ ТА ЇЇ ПОКЛИКАННЯ ДО МАТЕРИНСТВА, МАЮЧИ ЗА ВЗІРЕЦЬ МАРІЮ, ПРЕЧИСТУ ДІВУ І МАТІР.

Місцевий: ЩОБ НАВЕРНУЛИСЯ ТІ ЛЮДИ, ЯКІ ПОШИРЮЮТЬ НЕМОРАЛЬНІСТЬ У НАШОМУ СУСПІЛЬСТВІ.

Покровитель на травень – св.Марко Євангелист, 25.04 (8.05)

ПОДЯКИ ЧИТАЧІВ

На сторінках "Місіонаря" Надія Кобзяк з м.Яворова на Львівщині висловлює подяку Господеві, а св. апостолу Юді Тадею, св.Бенедикту, св.Філомені, св.Терезі і бл.Миколаю Чарнецькому за заступництво. Вона довго молилася у намірі отримати довгоочікувану квартиру.

Андрій зі с.Старий Яр на Львівщині дякує Господу Богу, Матері Божій і святим заступникам за успішне складання іспитів.

Марта з м.Тернополя дякує за заступництво св.Юді Тадею, бо змогла нарешті зустрітися зі своїм чоловіком, який тривалий час перебував за кордоном.

"СЛОВО ЖИТТЯ"

"Щасливі ті, які, не бачивши, увірували!" (Ів 20, 29).

У Євангелії від Івана слово "бачити" має неабияке значення. Це виразний доказ того, що Бог справді став людиною. З першої ж сторінки Євангелія від Івана читаємо урочисту звістку: "І Слово стало тілом, і оселилося між нами, і ми славу його *бачили*" (Ів 1, 14).

У євангельській розповіді після воскресіння Ісуса постійно відчувається відгомін радісного вигуку тих, які Його бачили. Звіщає усім про це Марія Магдалина: "*Бачила* я Господа" (Ів 20, 18). У свою чергу апостоли також проголошували: "Ми Господа *бачили*"(Ів 20, 25). Також учень, якого Ісус любив, *бачив* і увірував (Ів 20, 8).

Тільки один апостол Тома *не бачив* Господа воскреслого, бо не був присутній у день Пасхи, коли Ісус явився іншим учням. Всі увірували, бо бачили Його. І Тома також на це покликався, говорячи: "Якщо б я Його побачив як інші, то повірив би" (пор. Ів 20, 25). Зловивши його на слові, Ісус через вісім днів після Свого воскресіння об'явився йому, щоб і він, бачивши Його, увірував. Побачивши перед собою живого Ісуса, Тома вибухнув надзвичайно глибоким і цілісним ісповідуванням віри: "Господь мій і Бог мій!" (Ів 20, 28). У цілому Новому Завіті не знаходимо подібного ісповідування віри у воскресіння Христове. Ісус відповів йому на це: "Побачив мене, то й віруєш".

"Щасливі ті, які, не бачивши, увірували!" (Ів 20, 29).

Також і ми, подібно до Томи, хотіли би бачити Ісуса, зокрема тоді, коли почуваємося самотніми, у час випробувань, під тягарем труднощів... І ми також впізнаємо себе у тих греках, які, наблизившись до Филипа, сказали йому: "Пане, хочемо побачити Ісуса" (Ів 12, 21). Ми нераз уявно переносимо себе у ті часи, говорячи: "О, як добре було би стати сучасником Ісуса. Ми могли б Його бачи-

ти, доторкатися до Нього, слухати Його і говорити з Ним". Нераз думаємо про те, щоб і Він нам об'явився так, як Марії Магдалині й одинадцятьом Своїм учням.

Направду щасливі ті, що були з Ним. Це, зрештою, сказав і Сам Ісус у Євангелії від Матея: "Ваші ж очі щасливі, бо бачать Мене" (пор. Мт 13, 16). Але все ж таки до Томи Ісус промовив:

"Щасливі ті, які, не бачивши, увірували!" (Ів 20, 29).

Без сумніву, Ісус думав про нас, які не можуть побачити Його тілесними очима, проте ми можемо Його бачити очима віри. По суті, ми знаходимося у тій же ситуації, що і сучасники Ісуса. Тоді також не було достатньо Його лише бачити. Багато людей бачили Ісуса, але не повірили в Нього, наприклад, фарисеї і книжники. Тілесні очі бачили в Ньому лише людину. Потрібно було мати інші очі, щоб упізнати в Ньому Сина Божого.

Не забуваймо, що багато перших християн не бачили на власні очі Ісуса і жили тим блаженством, до якого покликані і ми сьогодні. У пёршому посланні апостола Петра читаємо: "Якого ви, *не бачивши*, любите, в Якого, *не оглядаючи,* віруєте, радіючи радістю невимовною і повною величі, осягаючи ціль вашої віри – спасіння душ ваших" (1 Пт 1, 8-9).

Перші християни дуже добре розуміли, звідки народжується віра, про яку Ісус говорив Томі: вона виникає з любові. Вірити – означає усвідомити те, що ми люблені Богом, розкрити серце для благодаті, дозволити себе любити, довіритися цілковито цій любові, відповідати на неї любов'ю. Якщо ти любиш, Бог входить у тебе і Він сам свідчить у твоєму серці. Він дає нам можливість цілком по-новому бачити реальність, яка нас оточує. Завдяки вірі ми маємо змогу дивитися на події Його очима і зрозуміти Його плани щодо нас і всього сотвореного.

"Щасливі ті, які, не бачивши, увірували!" (Ів 20, 29).

Один світлий приклад такого нового способу дивитися очима віри дає нам св.Тереза від Дитятка Ісуса. Вона страждала туберкульозом, від якого й померла, і однієї ночі вона викашляла дуже багато крові. Замість того, щоб сказати: "Я викашляла кров", вона промовила: "Прибув Наречений". Вона вірила, а не бачила. Вона вірила, що у тих страшних болях Ісус прийшов, щоб її відвідати, і Він любить її: "Господь її і Бог її"!

Як і св.Терезі від Дитятка Ісуса, віра допомагає нам усе бачити новими очима. Прояви своєї недуги св.Тереза зрозуміла так: "Бог мене любить". Так само й ми можемо пояснити кожну подію зі свого життя і сказати словами: "Так! Бог мене любить", "Це Ти, Господи, відвідав мене", "Господь мій і Бог мій"!

У небі ми побачимо Бога таким, Яким Він є, але віра вже відтепер відкриває нам серця, щоб побачити реальність неба, і допомагає нам усе бачити у Його світлі.

К'яра ЛЮБІХ

Переклад з італійської мови о.Йосафата Воротняка, ЧСВВ

БЛАГОВІЩЕННЯ У ЖИТТІ ХРИСТИЯНИНА

Католицьке богослов'я виділяє три основні аспекти Благовіщення. *Перший:* суттю таємниці Благовіщення є відкуплення людського роду через Божого Сина, Котрий згідно зі словами архангела Гавриїла народиться "поміж людей і для людей". На такому відкупительному значенні наголошують також слова зі Символа віри: *"Він задля нас і нашого ради спасіння... воплотився від Діви Марії і став чоловіком"*.

Другий: на Боже покликання до материнства Діва Марія відповіла з вірою і любов'ю, повністю віддаючись таємничому діянню Святого Духа. *"Прийняла з вірою Твоє Слово, через таємничу дію Святого Духа зачала Сина і з любов'ю Його носила в непорочному лоні"*. Пречиста Діва Марія прийняла не тільки слово про Божого Сина, Котрого зачала, але з вірою прийняла Сина як Слово.

Третій: цей вияв віри Діви Марії згідно з Божими планами спричинився до виконання месіанських обітниць, даних ізраїльському народові, а також до об'явлення Ісуса усім поганським народам.

У Пречистій Діві Марії ми вбачаємо приклад для наслідування. Відомий богослов Йосиф Кудасевич у своїй книзі "Мати Відкупителя" (Москва, 2001) пише: "Коли ми вдивляємося у першу Покликану Нового Завіту, то перед нами постають два питання. Перше питання стосується довіри до Господа. Чи вміємо ми, як вона... *повністю довіритися Господеві*, для Якого немає нічого неможливого? Марія змогла збагнути своє покликання, а це нелегко дається". Друге питання, згідно з міркуванням Й.Кудасевича, стосується *нашої відповіді на покликання.* Чи є у цій відповіді оте піднесене і радісне від Богородичного: "Нехай буде за Твоїм словом"?

Ці питання, сформульовані богословом, справді є актуальними для нас, коли ми так часто сумніваємося й губимося у бурхливих водах життя, забуваємо покласти усю надію на Господа. І часто на покликання нас Господом ми відповідаємо невпевнено і зі сумнівом.

Ми повсякчас потребуємо Господньої допомоги і підтримки. Пречиста Діва Марія почула з уст архангела: "Господь з тобою!". Заклик "Не бійся!", спрямований до Пресвятої Богородиці, також звернений до усіх нас. "Бог не обіцяє золоті гори тим, кого кличе. Кожен приречений стати самотнім. Богослов'я Благовіщення навчає, що Господь хоче заповнити цю самотність покликаного, пропонуючи йому Свою присутність, Свою дружбу, Свою підтримку. Господь – це наша сила", – підсумовує Й.Кудасевич.

І ми, у празник Благовіщення Пресвятої Богородиці, радісно закличмо: *"Радуйся, земле незасіяна! Радуйся, неопалима купино! Радуйся, глибино непроглядна!"*. Тож молімося з довірою до Господа, щоб зрозуміти наше покликання, беручи за взірець до наслідування Його Пресвяту Матір.

Ігор СКЛЕНАР

ХРЕСТ – ЦЕ КЛЮЧ ДО ТАЄМНИЦЬ СВІТУ

(РОЗВАЖАННЯ У СТРАСНУ П'ЯТНИЦЮ)

Хрест на Голгофі – великий ключ до розуміння світу й людського життя. Тільки в світлі хреста ми правильно оцінюємо світ і людей, вирізняємо зло у світі й водночас бачимо, що надає значення всьому існуючому.

Зло цього світу відкрито виявилося через розп'яття Ісуса. Те, що люди понизили Божого Сина, Відкупителя світу, є найбільшою гріховною подією світової історії. Вся підлість, на яку здатні люди, проявилася у знущаннях над Ісусом. Усіх за це можна осудити: великих і малих, народ і його провідників, світську і духовну еліту.

На Голгофі люди стратили Божого Сина, і це залишається актуальним завжди. Це – суд над світом (пор. Ів 12, 31). У той час, коли світ ще так багато усього коїть і хизується своїми можливостями, своїми успіхами, своїм добробутом і розвагами, на Голгофі він показав своє справжнє обличчя: потворне і люте.

Отже, хрест знищив і перекреслив багато з того, що здається людям великим і важливим, чимало фальшивих ідеалів та ідолів, багато життєвої неправди. Ось це і є багатозначним аспектом хреста.

Але він вказує на те, що видається малим, неважливим і беззмістовним у нашому світі. Ми кажемо: Христос на хресті відкупив цілий світ. Не через свої чуда, не через проголошення Доброї Новини, але через страждання і смерть на хресті.

Водночас хрест дає відповіді на такі важливі життєві питання, як страждання і смерть. Де і коли б людина не зіткнулася з ними, вона завжди повинна дивитися на розп'ятого Ісуса. Він є відповіддю. І ця відповідь звучить так: надія в розпачі від усього зовнішнього, сенс в усій позірній беззмістовності, життя із смерті. Ті, хто терпляче страждають і несуть свій хрест, мають набагато більше ваги для світу, ніж великі "володарі". Бо терплячі у своїх зцілювальних стражданнях відкрито стають співучасниками хреста Христового.

Хрест на Голгофі – це ключ до таємниці світу, переоцінка земних цінностей, осердя світової історії. Саме у такому вимірі ми повинні дивитися на хрест. Тому зрозумілішим стане те, чому християни клякають перед ним, підносячи свої молитви до Відкупителя людства.

Уривки зі статті Йогана Хольдта
(німецький католицький журнал "Скеля", № 4, 2001).
Переклад Ігоря СКЛЕНАРА

Екуменічний ХРЕСНИЙ ХІД Львовом 14.04.2002 року о 16^{00} год.

Маршрут: Собор св. Юра – храм Преображення – храм св. Михаїла – катедра РКЦ – фігура Матері Божої.

КОНФЕРЕНЦІЯ У ЧЕРВОНОГРАДІ (КРИСТИНОПОЛІ)

12 березня у Народному домі "Просвіта" цього шахтарського міста на Львівщині зібралися представники інтелігенції, духовенства та усі бажаючі, щоб взяти участь у конференції **"Львівський псевдособор 1946 року: доля Греко-Католицької Церкви на Україні"**. Перед початком роботи чотири ієромонахи Василіянського Чину і два єпархіальні священики відслужили молебень до Пресвятого Серця Христового.

На конференції прозвучав ряд доповідей. Спершу слово мав о.Йосафат Воротняк, ЧСВВ, який охарактеризував життєвий шлях о.д-ра Гавриїла Костельника. Отець Г. Котельник очолював усіх тих, з допомогою яких безбожницька влада і Московський патріархат здійснили свій задум ліквідації УГКЦ. Потім виступив науковець Михайло Гайковський з доповіддю на тему: "Львівський собор 1946 року – політична акція радянського режиму і Московського патріархату".

Змістовною була доповідь голови Світового Християнського Конгресу мирян УГКЦ Івана Паславського про кардинала Йосифа Сліпого та репресовану Церкву після псевдособору. Багатогранно висвітлив життєвий шлях священиків УГКЦ Сокальщини кінця XIX – 40-их років XX ст. Тарас Лехман, доцент кафедри гуманітарних дисциплін Львівської філії Міжрегіональної академії управління персоналом. Своїми поглядами про сучасний аспект становища Церкви в Україні поділився з учасниками та гостями конференції народний депутат Ярослав Кендзьор. Останнім мав доповідь міський голова Червонограда Петро Олійник на тему: "Відносини Церкви і держави в сучасній Україні: реалії та перспективи".

Усі доповідачі ґрунтовно відповіли на запитання присутніх. Камерний хор собору св.Юра зі Львова доповнив наукову частину конференції гарними духовними піснями.

ДРУГИЙ МІЖНАРОДНИЙ СИМПОЗІУМ ІЗ БІОЕТИКИ

Він проходив із 4 по 6 березня 2002 року в Києві й присвячений пам'яті засновника біоетики В.Р.Поттера. Організаторами стали Українська асоціація з біоетики, Київська медична академія післядипломної освіти та Асоціація психіатрів України.

Робота симпозіуму відбувалася у пленарних і секційних засіданнях. Доповіді виголошували видатні науковці, медики і богослови.

Біоетика та здоров'я людини повинні ґрунтуватися на дотриманні десяти заповідей Божих – такою була провідна думка вчених і священиків зі Львова. У рамках симпозіуму після офіційного закриття відбувся семінар для педагогів та викладачів біоетики на тему: "Біоетика в сучасному вихованні й освіті". Варто згадати доповідь "Християнська етика і біоетика в школі" двох івано-франківських науковців із Прикарпатського університету ім.В.Стефаника.

Доволі активну участь у роботі конференції взяла делегація зі Західної України, яка складалася із 20 осіб. Сюди входили викладачі та студенти різних навчальних закладів, а також духовенство нашої Церкви – о.д-р Михайло Пришляк, Салезіянин, о.Михайло Коваль, ЧНІ та о.Йосафат Воротняк, ЧСВВ.

Під час роботи симпозіуму з біоетики помер ректор Київської медичної академії післядипломної освіти, який був одним із організаторів цього заходу. Присутні на конференції священики відправили у холі академії панахиду за упокій душі покійного ректора.

У резолюції другого міжнародного симпозіуму з біоетики задекларовано моральні засади УГКЦ.

Учасник симпозіуму

ДОВГОЛУЦЬКА ЧУДОТВОРНА ІКОНА У ЖУЛИНІ

"Довголуцька Мати Божа нам допомагай, з материнської опіки нас не випускай!"

На світлині: чудотворна ікона зі с.Довголуки.

Чудотворна ікона зі с.Довголуки Стрийського району на Львівщині є однією з тих ікон, які коронував Папа Іван Павло II під час свого візиту в Україну. Напередодні Великого посту відбулося паломництво з цією чудотворною іконою зі с.Семигинова до с.Жулина на Стрийщині. Ікона перебувала у місцевій церкві св.Параскеви цілий тиждень. Щодня тут правилися Служби Божі, акафісти та молебні, а з п'ятниці на суботу (15–16 березня) відбулося цілонічне чування. Отець Юрій Савчук уділяв Оливопомазання старшим і хворим людям й читав молитви за оздоровлення. Дуже багато людей приступило того тижня до Святих Тайн.

У неділю 17 березня після урочистого Богослужіння Довголуцьку чудотворну ікону було передано парафіянам зі с.Верхня Луковиця, які прибули за нею аж до самого Жулина. Одна парафіянка з Жулина висловила думку, з якою погодилися всі: "Ми передали чудотворну ікону для подальшого паломництва, але Мати Божа буде завжди за нас заступатися".

Наталя ТУРИН,
с.Жулин на Львівщині

МОЛИТОВНИЙ ПОХІД З ОБРАЗОМ ПРЕСВЯТОГО ХРИСТОВОГО СЕРЦЯ

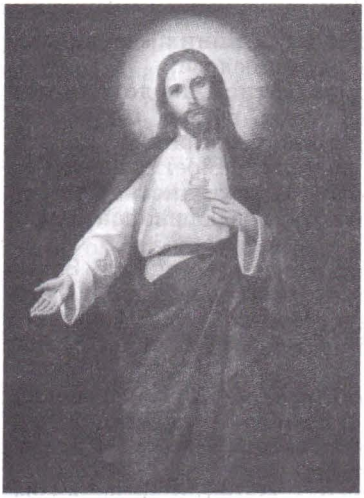

На світлині: образ Пресвятого Христового Серця у с.Погоня.

Добромильська реформа Василіянського Чину була здійснена папою Левом XIII у 1882 році. Вона була спрямована на відновлення духовності й структури ЧСВВ і відбулася під проводом отців Товариства Ісуса.

З нагоди 120-ої річниці Добромильської реформи (1882-2002) о.Никодим Гуралюк, ЧСВВ і о.Порфирій Шумило, ЧСВВ організували похід з образом Пресвятого Христового Серця, який знаходиться у василіянському монастирі с.Погоня неподалік м.Івано-Франківська. Він був, власне, намальований у часі проведення Добромильської реформи.

Перед образом, який стояв на бічному престолі, складали свої обітниці члени Апостольства молитви, а Січові Стрільці – свою присягу. Цей образ у 50-их роках XX ст. був прострелений енкаведистами.

Похід з образом Пресвятого Христового Серця розпочався 8 березня цього року з Крехівського монастиря під гаслом "Покаяння і Боже милосердя". До початку квітня він проходив через Жовкву, Кристинопіль, Володимир-Волинський.

Усі бажаючі можуть долучитися до цього походу, який продовжує тривати за такою програмою:

1-6.04 – м.Луцьк.
6-13.04 – с.Підгірці на Львівщині.
13-20.04 – м.Золочів на Львівщині.
20-23.04 – храм св.Онуфрія (Львів).
23-26.04 – монастир сестер Василіянок (смт.Брюховичі).
26.04-3.06 – храм св.Онуфрія (Львів).
3-4.06 – храм св.Андрія (Львів).

У кожній місцевості відбудеться посвячення василіянського монастиря під час урочистої св.Літургії, а також проводитимуться місійні науки, молитовні заходи, походи до навколишніх храмів. Опісля продовжить хід піша проща, яка буде зупинятися у Самборі, Дрогобичі, Стрию, Гошеві, Калуші, Івано-Франківську. Похід закінчиться у с.Погоня.

Запрошуємо вас усіх взяти участь у цьому поході. Нехай спливають на вас Божі благодаті з Пресвятого Ісусового Серця.

Організатори – отці Василіяни Никодим Гуралюк та Порфирій Шумило.

АПОСТОЛЬСТВО МОЛИТВИ У ВОЛІ-ВИСОЦЬКІЙ

Цьогорічна весна для парафіян церкви св. Архангела Михаїла в с. Воля-Висоцька Жовківського району на Львівщині почалася дуже важливою подією – прийняттям кандидатів у члени Апостольства молитви.

Ще у 1994 році Апостольство молитви під керівництвом о. Софронія Попадюка поповнювалося новими членами. Через декілька років за старанням о. Рафаїла Стефурака, ЧСВВ та о. пароха Терентія Довганюка, ЧСВВ робота Апостольства молитви відновилася у 15 групах, у яких в 2000 році нараховувалося 215 членів, а у 2001 році – 285.

І ось 3 березня 2002 року у першу весняну неділю, після св. Літургії та Молебня до Христа Чоловіколюбця перед образом Пресвятого Серця Христового відбулося урочисте прийняття у члени Апостольства молитви ще 62 осіб, в основному це були молоді люди. Новоприйняті члени приступили до св. Причастя. Усім було вручено пам'ятні образочки та медалики, а отець парох покропив свяченою водою тих, котрі склали присягу на вірність Христовому Серцю, а також усіх присутніх. А закінчилося величне свято у с. Воля-Висоцька урочистим гімном до Пресвятого Серця Христового "Наче повний голос дзвону".

Дай Боже, щоб нові члени Апостольства молитви зберегли в собі душевну чистоту та прагнення до самопожертви. Від імені парафіян с. Воля-Висоцька висловлюю щиру подяку пароху нашої церкви о. Терентію Довганюку, ЧСВВ, який велику увагу приділяє згуртуванню у Христовій вірі дітей та молоді, бо тільки заклавши міцний фундамент духовності, можна збудувати справжню християнську родину.

Диригент хору при церкві св. Архангела Михаїла у с. Воля-Висоцька
Тетяна ГЕРАСИМ

ВАСИЛІЯНСЬКИЙ ЧИН СЬОГОДНІ: СЕСТРИ ВАСИЛІЯНКИ (4)

(ІТАЛІЯ)

У Римі, столиці Італії, сестри Василіянки діють від 1951 року, коли було створено Генеральну управу і централізовано всі монастирі сестер Василіянок. Завдання Генеральної управи полягає у тому, щоб постійно дбати про духовне і матеріальне добро всіх провінцій активної апостольської гілки і всіх контемплятивних монастирів. До Генеральної управи належать також Місія Покрову Пресвятої Богородиці у Крефельд-Траарі (Німеччина) та місійна станиця в Атенах (Греція). Зараз Чин сестер Василіянок очолює мати архимандриня с. Альфонса Данович, ЧСВВ зі США. Їй у цій нелегкій праці допомагають чотири генеральні дорадниці та дві генеральні секретарки.

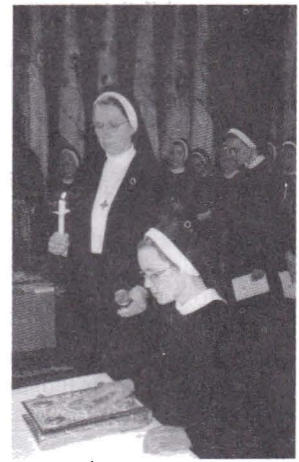

На світлині: с. Бернадета Дверницька, ЧСВВ складає вічні обіти. Поруч – мати Дія Стасюк, ЧСВВ, донедавна архимандриня сестер Василіянок.

Генеральний дім сестер Василіянок знаходиться неподалік головного осередку отців Василіян на пагорбі Авентіно – одному зі семи славних римських пагорбів. У Генеральному домі, крім згаданих семи сестер, проживають ще п'ять сестер, які студіюють в університеті або працюють у деякіх конгрегаціях Ватикану.

В Італії є ще два невеликі монастирі сестер Василіянок. Один монастир знаходиться у Римі при Українському католицькому університеті св. Климентія Папи. Там проживають три сестри – одна приїхала з Аргентини, а дві – з України. Вони обслуговують український собор св. Софії і отців та студентів українського католицького університету. Сестри Василіянки цього монастиря надають велику духовну, а навіть матеріальну допомогу українським жінкам, які приїхали до Італії на заробітки. Щомісяця сестри Василіянки співають Службу Божу по Ватиканському радіо.

Другий монастир сестер Василіянок у містечку Албано неподалік Рима є контемплятивним монастирем св. Василія Великого. Там проживає чотири сестри – дві з Італії, а дві прибули з контемплятивного монастиря, що знаходиться у Брюховичах (Україна).

Тому, що Чин сестер Василіянок широко розвинув свою діяльність не лише в українському, а й в інших народах східного обряду (наприклад, румунського, мадярського, словацького, хорватського, албанського), то Генеральна управа у Римі є осередком і немов би основою єдності всіх сестер ЧСВВ, незважаючи на міжнародний характер Чину сестер Василіянок.

о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

ХТО ЛЮБИТЬ БОГА, ТОМУ УСЕ СПІВДІЄ НА ДОБРО

Це було у Великий піст 1940 року. Виселяли жителів аж трьох сіл для потреб радянської армії. До села в неділю приїхали військові і вже після обіду скликали збори, на яких було зачитано наказ про переселення людей. Перед селянами виступив військовий комісар:

– Наказ повинен бути виконаний у найкоротший термін, – заявив він.

– А поляки не повернуться назад і не повиганяють нас зі своїх домів? – запитували селяни.

– Радянська влада ніколи не змінює своїх рішень, – була тверда відповідь.

– Це споконвічні наші землі, і ми на чуже не поїдемо. А ви як прийшли, так і підете звідси, це не вже вперше, коли влада міняється, – почали кричати люди.

Червоний комісар уважно спостерігав за цим невеликим бунтом, який почали жінки. Чоловіки стояли осторонь і не втручалися у суперечку.

– Всі по хатах, а завтра щоби без зволікань усі виконали наказ партії і уряду, – командував комісар, а люди невдоволено розходилися по домівках.

Іван стояв далеко від людей і перший пішов додому. По дорозі зайшов до церкви, щоб поговорити з отцем Григорієм про все почуте на зборах. Священик уважно вислухав і сказав:

– Шкода цієї церковці, але ще більше шкода невинних людей, які терплять нізащо. Починається нове випробування, яке без жертв не обійдеться. Мусимо молитися, Іване. Наша доля в Божих руках.

– Я прошу, щоб ви відправили Службу Божу завтра за здоров'я моєї дитини. Найменша Ганнуся захворіла. Вже від вчора не спадає гарячка, – попросив Іван.

– Я Службу Божу відправлю, але ви підіть до лікаря. Зараз багато дітей хворіє. Ходімо, Іване, помолимося до Ісуса, – сказав отець.

Вони разом увійшли в святиню і на колінах перед кивотом щиро помолилися за майбутнє. Потім Іван вийшов з церкви і, перехрестившись, пішов додому. Вдома його чекала дружина Настя, тримаючи немовля на руках. Дитинка жалібно плакала.

– Не легшає? – запитав Іван.

– Ні, далі має гарячку. А що там на зборах? – поцікавилася Настя.

– Все так, як люди говорили, і сталося. Будуть виселяти нас. Але жінки підняли бунт, і це може розізлити владу. Потім я був у нашого священика, просив його за Службу Божу. Він радив іти до лікаря.

– До лікаря можна піти лише завтра, сьогодні неділя і вже вечір, а дитині щось треба робити. Може, до знахарки піти? Вона, кажуть, молитвою лікує.

– Так що? Її молитва важливіша від Служби Божої? Не хочу гріха брати на душу і отець на проповідях говорить про це. На все воля Божа. А завтра вдосвіта я обов'язково піду до міста за ліками.

Старші діти Оленка і Петрусь уважно слухали своїх батьків. Вони переживали за свою маленьку сестричку, вболіваючи разом з матір'ю, яка весь час ходила з дитям по хаті, заспокоюючи його ласкавими словами.

Після вечері діти ще довго не спали. Але потім, стомившись, вони полягали і заснули міцним сном. Настя, перехрестивши дітей, накрила ковдрою і сіла, щоб хоч трошки відпочити. Дитя знову почало плакати і мати взяла його на руки. Іван теж не міг заснути і весь час поглядав на годинник. Та час у таких випадках не спішить. Він слухав, як Настя промовляла до дитини, колисаючи її:

– Люлі, люлі, моє ангелятко! За що так терпиш, за які гріхи? – а потім просила Бога, Матір Божу, святих ангелів і всіх святих про полегшення для дитинки.

На слова матері дитина відповідала голосним плачем. Ось вже минула друга година. Іван піднявся і підійшов до дружини. Своєю спрацьованою рукою доторкнувся до чола дитини:

– Ох і гарячка велика. Скоріше вже би світало.

Його щось непокоїло, але ще вирішив почекати. Він взяв молитовник і почав напівголоса читати молитви. Насті стало спокійніше. Ось вже і другі півні заспівали. Іван одягнувся і тривожно промовив:

– Уся надія на Бога. Я іду до міста. Проси Бога, щоб я скоро повернувся з ліками. З Богом!

Іван вийшов з хати і зник у нічній темряві. Село спало. Лише у вікні його хати блимало слабеньке світло. Він не переставав молитися, а думки полинули до Крехівського монастиря: "Напевно вже в цьому році не прийдемо на відпуст, бо будемо далеко звідси. Може, і монастир безбожна влада закриє. Але ні, Бог цього не допустить. Це ж святе місце. Боже, на все Твоя свята воля".

***

Як тільки Іван вийшов з хати, дитина заспокоїлася. Настя з тривогою дивилася на дитину. Кожний погляд оченят, кожний віддих дитини дуже вражав матір. А мати ні на хвилину не переставала благати Бога і Матір Божу, щоб дитині полегшало.

Але що це? Дитинка усміхнулася і подивилася на матір. Потім підняла ручку і ніжним голосочком щось залепетала. Відтак, заплющивши очі, важко зітхнула, а потім із легким стогоном видихнула останнє повітря.

– Померла! Боже, що робити? Івана немає, – розпачливо заголосила Настя.

– Мамо, що сталося? – запитали діти, які від голосного плачу матері розбудилися.

– Ганнуся померла, – відповіла мати.

Мати почала переодягати померлу дитину. Оленка допомагала матері. Перебравши дитинку, вони поклали її на рушничок. Стіл застелили білим обрусом. В голові поставили стрітенську свічку. Світло освітлювало своїм промінням спокійне ангельське личко дитини, яке сяяло надзвичайною красою.

– Мамо, погляньте, яка наша Ганнуся гарна, – говорив Петрусь, дивлячись на свою померлу сестричку.

– Так, дитино, Бог прийняв її душечку, тому зараз помолимося.

Всі разом поклякали і щиро, але з якимось неспокоєм почали молитися "Отче наш" і "Богородице Діво". Раптом з подвір'я почулися якісь голоси. Зі сильним грюкотом у хату увірвалися солдати.

– А це що за спекталь? Де хазяїн? – глузливо запитали солдати.

Мати піднялася і сказала, що і батько пішов за ліками до міста для хворої дитини. Вже година минула відтоді, як він пішов.

– Де заховався чоловік? – повторив командир.

– Таж правду говорю, ось дитина лежить, тільки що померла, гарячка велика була, – і тут вона почала плакати, а за нею заплакали і діти, притулившись до матері.

Низький ростом солдат підійшов до стола і закричав:

– Проверім ці штучки, – схопивши ніжку дитини, він перевернув дитя личком до стола. – Дитина мертва, але причина смерті невідома. Треба обшукати хату і подвір'я, – сказав він, а відтак, поміркувавши якусь мить, звернувся до Насті: – Як чоловік прийде, нехай сидить вдома. Ми маємо до нього важливу справу.

Солдати почали обшукувати хату, а потім стайню і стодолу надворі. Нікого не знайшовши, вони з лайкою вийшли з подвір'я.

– Боже, не опускай нас. Ісусе, Сину Божий, помилуй нас. Матінко Божа, рятуй нас, – у розпачі благала Настя.

А дитина лежала на столі, немовби спала легким сном. Розвиднювалося. Починався новий день.

***

Іван повертався з ліками додому. Його не покидала тривожна думка про родину і переселення людей зі села. Найбільше він жалів, що вже не буде можливості відвідувати Крехівський монастир. Він згадував відпусти, які їхня родина ніколи не пропускала.

На початку села Івана зустріла сусідка, їхня кума.

– Іване, втікай, за тобою шукають солдати, – говорила вона схвильовано. – Зі села забрали за вчорашній бунт двадцять чоловіків. Твого брата теж забрали. Приходили і за тобою. Дитина твоя померла, а солдати були дуже злі, що тебе немає. Всюди шукали за тобою. Зараз не йди додому, а піди в інші села. Тільки дорогою не йди, а полями. А ми вже Ганнусю самі поховаємо.

Іван опустив очі, на яких виступили сльози, скинув шапку, перехрестився і тихо промовив:

– А я щось відчував недобре. Скажи отцеві Григорію, щоб він поховав малу і попроси, щоб відправив Службу Божу за мене. А Насті передай, що я повернусь додому, але вже в іншому селі. Нехай вона молиться до нашого ангела, яким є наша Ганнуся. Невинна жертва Христа є спасінням для всіх людей світу, а жертва дитини нехай буде для нас щастям у майбутньому для нашої сім'ї. Скоро вже Великдень. Нехай щастить вам усім. З Богом!

***

З того часу минуло багато років. Біля церкви люди чекали на священика. Розмовляли на різні теми, але найбільше нарікали на клопіт, який завдають їм діти. Іван після довгої мовчанки сказав:

– Що не говоріть, діти для нас є завжди найбільшим щастям.

І він розказав про свою Ганнусю, як вона своєю невинною смертю зберегла йому життя, а в кінці мовив:

– Я аж потім зрозумів, що така була Божа воля, щоб моя Ганнуся віддала своє життя, аби я залишився живим. І зараз вона весь час молиться в небі за мене і всю нашу родину.

о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ
Крехів

НИЗКА ПОРОКІВ

Церква навчає, що є чотири роди гріхів: головні гріхи; гріхи проти Святого Духа; гріхи, що кличуть до неба про помсту і чужі гріхи. У цій статті звернемо увагу на сім головних гріхів і на їхній взаємозв'язок.

Горда людина виходить поза межі, призначені їй Богом. Подібно тому, як весною ріка виходить зі своїх берегів та наносить чимало шкоди, так горда людина ставить себе вище за інших та поводиться так, немовби була рівна Богові. Непотрібно ототожнювати *гордість* із поняттям "гідність", брак якої також можна вважати гріхом. Кожний свідомий християнин-українець не повинен соромитися заявляти перед світом: "Я – християнин, я – українець. Я – член Христової Церкви. Я належу до східного обряду і пишаюся рідною мовою й культурою".

З гордістю пов'язаний наступний гріх – *захланність*. Захланна людина подібна до гордої тим, що не шанує встановлених Господом меж справедливого розподілу матеріальних дібр. Захланна людина завжди загарбує для себе забагато. Знаємо, що є й такі, які, загарбавши чужі землі, називають їх "ісконно" своїми...

До захланності спонукає ще один гріх – *заздрість*. Він породжує у душі людини внутрішній неспокій. Така людина більше шкодить собі, ніж іншим.

Нечистота або гріх блуду зневажає гідність людини і виходить за визначені Господом межі людських пристрастей, які повинні вгамовуватися тільки у законному подружжі. Дуже часто розпусники на зауваження інших реагують різко та гордо і не визнають свого гріха.

Причиною гріха нечистоти дуже часто є *непоміркованість* в їжі і спиртних напоях. Людина напідпитку не знає про сором чи гідність й не думає про наслідки такої своєї поведінки.

Наступним гріхом, пов'язаним із попередніми, є *гнів*. Це, наприклад, є чимось природним, коли ведемо мову про тварин, які гнівно обороняють своє потомство. Людина ж, навпаки, гнівається, коли безпідставно захищає свою "зранену" гордість чи якийсь інший порок. І хоча у Святому Письмі ясно написано: "Нехай сонце не заходить над вашим гнівом", однак, чимало людей, навіть християн, роками гніваються на своїх рідних через якесь лакімство або несправедливий розподіл дібр.

Врешті *лінивство* також має своє коріння у вище названих пороках, бо лише чеснотлива людина є працьовитою людиною... Лінивство в окремий спосіб пов'язане з гордістю і таким чином завершується сумна низка семи головних пороків, яка є немовби нерозривним колесом. Ліниві та горді люди, мабуть, не знаючи, що давні римляни сміялися з тих, хто мав мозолі на руках, поводяться так само. Пихата і горда людина не біжить до праці і навряд чи її можна назвати християнином.

Ми, християни, пригадуймо собі, що не тільки пороки тісно пов'язані між собою, але й чесноти. Отож, набуваймо чесноту за чеснотою, сплітаючи їх у нев'янучий вінок, яким зможемо пишатися усю вічність.

о. Василь ЗІНЬКО, ЧСВВ

ЛЮБОВ УСЕ ПЕРЕМОЖЕ

Як протилежною гордості є чеснота покори, так протилежною гніву і заздрості є **чеснота любові.** Гріх заздрості дуже часто призводить до гріха ненависті, а той може породити ще один гріх – вбивство. Отож, утворюється низка зла: *заздрість – ненависть – вбивство*. Пригадаймо Книгу Буття, зокрема, про Каїна, який вбив свого брата Авеля.

Відколи існує світ, у ньому має місце ненависть. Ісус Христос відчув на собі як людина і як Син Божий ненависть лицемірів, садукеїв, фарисеїв і вождів юдейського народу. Св.Павло каже, що Христос помер, як Жертва, але своєю смертю Він убив ненависть. Його смерть стала актом любові, яка входить у цей світ, завжди у ньому перебуває і перемагає ненависть.

"Ненавиділи Мене, ненавидітимуть і вас", – казав Ісус. Отож, ця ненависть світу спрямована і на Його учнів – християн. Подібно до Учителя вони повинні бути готові своєю *любов'ю до ворогів* знищувати ту ненависть, яка заполонює увесь світ. Христос ніколи не бажав війни, бо навіть згадаймо Його слова про те, що хто меча бере, той від меча загине. Тому не воюймо мечем, адже нашою боротьбою та перемогою є відповідь *любові* на ненависть.

Ненависть є своєрідною *образою*, яка завдає душі й серцю глибокі рани. Господь закликає нас викорінити ненависть із серця, кажучи, що перш ніж принести дар біля вівтаря, слід примиритися зі своїм братом і сестрою. Лише тоді цей дар буде милий Богові. Викорінення ненависті називається *прощенням.* "Якщо ви не прощатимете винуватцям вашим, то й Отець ваш Небесний не простить вам", – наголошував Ісус. Найкращим засобом для знищення ненависті – це любити свого ворога і не відповідати йому злом за зло, не пам'ятати йому цього зла. І тоді приходить перемога миру над ненавистю, перемога *любові*.

Наш язик дуже часто стає нашим ворогом, бо важко промовчати і не сказати про наболіле, та дуже часто ми говоримо невчасно і недоречно. Тому нам краще мовчати і не нагадувати про завдані нам прикрощі й удари, навіть тому, можливо, що ми іноді не такі грішні, як наші кривдники.

Коли з одного боку ненависть, а з іншого – любов і прощення, то це вже не війна, а лише стан кривди. "Нас будуть гонити, ненавидіти, виговорювати всяке лихо. Нас б'ють, а ми благословляємо, нас гонять, а ми терпимо", – сказав апостол Павло. Отож, вже перша громада християн мала такий досвід одностороннього зла й добра, і таке добро усе перемагало. І це є Божою волею, щоб, ті, які називаються Його послідовниками, справді вміли вести боротьбу і *любов'ю* перемагати ненависть, яку сіє диявол у цьому світі.

Всі, котрі мають городи, трудяться на весну добре попрацювати, викинути з тої землі бур'яни і каміння, а засадити на ній благородні рослини. Ось така праця повинна бути і в тому духовному городі – у душі кожного з нас: на місці викорінених пороків насаджувати чесноти. Нехай квітник чеснот зростає у душі кожного християнина, і будуть це запашні квіти, милі Богові, а також усім порядним людям.

о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

МОЇМ РІДНИМ І БЛИЗЬКИМ

(Лист анонімного алкоголіка)

Я – хворий алкоголізмом. Самостійно впоратись із цією хворобою мені не під силу. Я потребую вашої допомоги і тому прошу вас:

• не дозволяйте мені обдурювати вас. Приймаючи мою брехню за правду, ви допомагаєте мені брехати далі. Поглянути правді у вічі може бути дуже боляче, але, будь ласка, зробіть це.

• не піддавайтесь на мої викрутаси. З їх допомогою я намагаюся позбутися відповідальності за самого себе. І до того ж, обхитрувавши вас, я можу перестати поважати вас.

• коли я нетверезий – не читайте мені нотації, не намагайтесь сварити на мене чи хвалити, звинувачувати чи сперечатись зі мною.

• не виливайте спиртні напої у раковину. Навіть якщо від цього вам стане легше чи спокійніше, ситуація тільки погіршиться.

• не вірте моїм обіцянкам. Я їх даю, щоб відтягнути час розплати. І не поступайтесь, якщо ми вже про щось домовились.

• нервуючись і зганяючи на мене свій гнів, ви втрачаєте самовладання. А це ознака, що ви втрачаєте також можливість мені допомогти.

• навіть зі страху за мене не робіть того, що повинен зробити я сам.

• не намагайтесь приховати від інших мій нетверезий стан і не залагоджуйте наслідки. Від цього моя хвороба лише буде тривати далі.

• і **найголовніше** – не обдурюйте себе так, як це намагаюся зробити я.

Моя хвороба – *алкоголізм* – буде прогресувати до тих пір, доки я не перестану пити.

Щоб зупинитись пити, мені потрібна допомога Бога, а також лікаря, психолога, алкоголіка, який виздоровлює. Один я не справлюсь!

Я ненавиджу себе, але я люблю Вас!!!

Якщо ви не допоможете мені – я загину!

Прошу вас, допоможіть мені!

Ваш хворий алкоголізмом рідний, близький родич, приятель чи просто знайомий.

Надано центром духовної і психологічної підтримки та взаємодопомоги "Дорога". Наша адреса: м.Львів, вул. Кульпарківська, 160, тел.: (0322) 92-23-95.

ІСУС ХРИСТОС – ВІДКУПИТЕЛЬ ХВОРИХ*

Ісус зустрічався з хворими дуже часто і в різних обставинах. Оздоровлення, здійснені ним, подібно як і інші чудеса, тісно поєднувалися із проповідуванням Євангелія: *"І ходив Ісус, навчаючи і звіщаючи Добру Новину про Царство й вигоюючи всяку хворобу й всяку недугу в народі"* (пор. Мт 4, 23). Його оздоровлення стосуються переважно таких хвороб, як гарячка, параліч, проказа, епілепсія, кровотеча, водяна пухлина, а також вад сліпоти і глухонімоти.

Очевидно, що перечислені хвороби і вади в меншій або більшій мірі обмежували діяльність людей, провадили до вилучення їх зі спільноти, а навіть були причиною жахливого усамітнення, безпорадності, безнадії. До збільшення цієї драми спричинилося також переконання євреїв, що хвороба є Божою карою за гріхи. У цій ситуації хворий зустрічався у своєму житті з підозрами, кривдними осудами і навіть вважався нечистим.

Ісус не погоджувався з такою жидівською інтерпретацією, що хвороби з'являються тільки від того, що людина веде грішний спосіб життя. Він говорить про Божі плани Відкуплення людини, яка потребує допомоги. Це підтверджує діалог Ісуса з учнями, який відбувся після зустрічі зі сліпонародженим чоловіком: *"Учні запитали Ісуса: "Учителю, хто згрішив, що він сліпим уродився?" Відповів Ісус: "Ані він не згрішив, ані батьки його, але щоб ділам Божим виявитися на ньому!"* (пор. Ів 9, 2-3).

Обов'язковою умовою чуда є віра хворого, виражена у проханні: *"Сину Давидів, Ісусе, змилуйся надо мною"* (Мк 10, 47), або віра особи чи осіб від імені хворого: *"Господи, слуга мій лежить вдома розслаблений і мучиться тяжко"* (Мт 8, 6). Ісус також запитує про наявність віри, і якщо вона є, то Він оздоровлює: *"Чи віруєте, що Я можу це зробити?" – "Так, Господи!" Тоді Він доторкнувся до їхніх очей, мовивши: "Нехай вам станеться за вашою вірою"* (Мт 9, 28-29).

Ісус, щоб повернути людині здоров'я, використовує певні засоби, тобто слова і жести. Характерне є при цьому звертання Ісуса в формі наказу, наприклад, щоб гарячка зникла: *"Він погрозив гарячці, та й гарячка відійшла від неї"* (Лк 4, 39); щоб хворий став посередині синагоги і витягнув суху руку: *"Простягни лишень руку!" І той простягнув, і рука його одужала"* (Мк 3, 5); або щоби недужий встав і ходив: *"Встань, візьми твоє ліжко і йди до свого дому"* (Мк 2, 11). У притчі про оздоровлення глухонімого св.Марко залишив навіть арамійське звучання цього наказу: *"Ефата", що означає: "Відкрийся"* (пор. Мк 7, 34).

Можна зустріти також дії складніші: *"Глухонімого відвів подалі від натовпу, вклав пальці в його вуха і Своєю слиною торкнувся його язика"* (пор. Мк 7, 33). *"Незрячого вивів за село і, зволоживши його очі слиною, поклав на нього руки. Коли той ще добре не бачив, знову поклав руки на очі і він прозрів"* (пор. Мк 8, 23-25). *"А сліпому від народження поклав на очі болото, зроблене зі землі та слини, і сказав йому обмитися у купелі Силоамській"* (пор. Ів 9, 6-7).

*** Адаптований уривок із книги: о. Ян Тварди "Проповідування чудес Ісуса сьогодні" (Кельце, 2001).**

Мають такі дії Ісуса символічне значення, бо слина в ті часи вважалася одним зі засобів оздоровлення. Після слів і жестів Ісуса наступало швидке одужання. У такий спосіб Христос об'являє Свою любов і доброту до недужих людей, Свою владу над хворобою і терпінням. Ця влада проявляється через слова, які супроводжуються діями, і через повернення здоров'я хворому. Ісус доторкається до хворих, бере за руку і підводить хвору на гарячку жінку, торкається очей сліпих, кладе руки на недужих.

Ісус оздоровив багатьох, але не всіх, бо цілковите усунення хвороб і терпіння в дочасному житті не було основною метою Його приходу на землю. Цей вид чудес Ісуса є, однак, видимим знаком для людей всіх часів, а особливо для тих, хто вірує у Христа. Ісус прийшов на світ, щоб об'явити, що хворі люди є Богові особливо дорогі.

Хвороба і пов'язані з нею терпіння мають глибокий сенс у Відкупленні людини і світу. Оздоровлення означає, що там, де прийшло Царство Боже, змінюється ситуація хворих людей. Вони отримують здоров'я або здобувають силу для знесення терпінь і залишаються оточені особливою опікою й турботою. Оздоровлення хворих є знаками, що надійшло вже остаточне Відкуплення. Ісус є Месією, про якого говорили пророки, бо незрячим повертається зір, кульгаві ходять, прокажені очищуються, глухі чують, померлі воскресають, вбогим проповідується Добра Новина – Євангеліє.

В оздоровленнях Ісуса ділає Бог, який вже в Старому Завіті говорив: *"Коли ти пильно слухатимешся голосу Господа, Бога твого, і чинитимеш те, що Йому до вподоби, і вважатимеш на Його накази, і дотримуватимешся всіх Його установ, ані одної з тих недуг, що я навів був на Єгипет, не наведу на тебе: Я бо Господь, твій цілитель"* (Вих 15, 26). Ісус, об'являючи Бога, як Лікаря душ і тіл, перемагає вороже панування диявола. Завдяки діям Ісуса людина стає знову доброю і безгрішною. Колись все, що Бог сотворив, було добре: *"І побачив Бог, що воно добре"* (Бут 1, 31). Людина стає знову здоровою і віддає хвалу Богу: *"Тож чудувалися всі, хвалили Бога й мовляли: "Ніколи ми такого не бачили!"* (Мк 2, 12).

Метою і наслідком тих знаків є нове ставлення людини до Бога, що базується на вірі, надії і любові. Тому віра є умовою виздоровлення, бо через неї людина визнає Бога, як правдивого Спасителя: *"Один же з них, побачивши, що видужав, повернувся, славлячи великим голосом Бога"* (Лк 17, 15). Завдяки вірі оздоровлена людина навертається і чинить саме те, що Бог від неї чекає. Людина повинна уникати гріхів, щоб їй гірше не стало: *"Оце ти видужав, – тож не гріши більше, щоб щось гірше тобі не сталося"* (Ів 5, 14). Євангельське виздоровлення хворих тісно пов'язане з навчанням і діяльністю Ісуса, з Його дорогою Відкуплення, в кінці якої Він віддає життя за багатьох.

Та перемога над хворобами і пов'язаним з ними злом сполучається з воскресінням. Кожне оздоровлення хворого – це немовби елемент найбільшого чуда і перемоги, яким є воскресіння Христа. Тому в прахристиянській традиції глибоко закорінився образ Христа, як Лікаря хворих. Описи оздоровлень недужих виражають також віру, якою жила первісна Церква, віру в те, що присутній і невидимий Бог може далі творити чудеса, бо переміг всяку хворобу і терпіння.

Вираженням такої віри в Ісуса є різьблені надгробні плити з перших віків християнства. Показано на них сцени з чудес, описаних у Євангелії. На одній з таких плит Ісус оздоровлює незрячого – у лівій руці Він тримає сувій пергаменту, тобто книгу, яка є знаком життєдайного Слова, а пальцями правої руки торкається очей сліпого. Так само Христос колись відкриє померлому очі, щоб той завжди міг оглядати Бога. Знаки Ісуса були закликом до віри і надії, сильнішої від смерті.

Переклала з польської мови Віра АРІВ

МИ – ОДНА РОДИНА

(Продовження. Початок у чч. 10, 11, 12 за 2001 р.; у ч. 2 за 2002 р.)

Поруч бр. Лазаря Єфімкіна, ЧСВВ спочиває молодий студент, **бр.Костянтин Гнідець, ЧСВВ.** Не дуже багато про нього знаю, тому звернувся до с.Олени Гнідець, настоятельки сестер СНДМ у Бережанах, з проханням написати про нього свої спогади. Вона є його рідною сестрою. Одначе с.Олена вирішила, що це краще зробить її молодша сестра Іванна, яка є теж у Згромадженні Сестер Служебниць, але ще кандидатка. І ось недавно я отримав від с. Іванни листа, який з великою приємністю пропоную шановним читачам. При цій нагоді хочу скласти їй щиру подяку за ці чудові спогади про свого (і нашого!) бр. Костянтина.

На світлині: зліва – бр. Костянтин Гнідець, ЧСВВ.

Слава Ісусу Христу!

Всечесний отче Василіє, пише до Вас кандидатка Згромадження Сестер Служебниць Непорочної Діви Марії Іванка. Я є рідною сестрою брата Костянтина, ЧСВВ, який ось уже чотири роки, як помер. Написати про нього мене попросила с.Олена Гнідець, СНДМ, яка є моєю рідною сестрою.

Найперше, що хочу сказати, то є те, що тільки зараз я усвідомила, як мало я його знала, і чому ціниш скарб тоді, коли його втрачаєш. Та я напишу про те, що чула від батьків, від рідних, від сусідів у селі, в якому ми народилися, від його однокласників, від тих, хто про нього лише чув, і з власних спостережень, яких не надто багато, тому що я (признаюся чесно) не вмію бачити тих, хто є біля мене.

Він (Михайло Гнідець) народився 2 вересня 1967 році у с.Гійче, в сім'ї колгоспників. Батьки наші дуже працьовиті люди, і вони зуміли передати любов до праці нам, своїм дітям, і вміння працювати. Оскільки Михайло був старший від мене на дев'ять років, то не можу сказати про його дитинство, тому що не бачила. Але знаю, що він був веселим, любив пожартувати, любив поділитися з ближніми, добре вчився у школі, вчителі його любили; часто допомагав мамі на колгоспному полі обробляти буряки. Зимовими вечорами, коли мама вишивала, також допомагав їй вишивати рушники. Вже після інституту, як був вдома, вишив собі сорочку, а я її пошила. Пам'ятаю, що він мріяв, коли помре, то щоб його у ній поховали. Вона, думаю, знаходиться у нас вдома.

Закінчив він школу добре, потім пішов вчитися в Політехнічний інститут. Інститут перервав службою в армії. Знаю, що в армії так само його любили; він був, якщо не помиляюся, старшим сержантом у ракетних військах. Прийшовши з армії, він продовжив навчання в інституті, хоч то вже не було легко, бо вчитися після перерви – то вчитися наново, але закінчив інститут добре. У Михайла було багато веселих пригод; а коли їздили збирати помідори, то він завжди любив усім привезти якийсь подаруночок.

Після закінчення інституту, не міг знайти місця в житті. Мав направлення на працю в Яворів, на сірку, але там не сподобалось йому. Почув, що є місце на Рава-Руській митниці (то було близько, десь біля 7-10 км від рідного села), але і це чомусь не підходило йому. Так десь біля року він пробув вдома біля батьків. Це був той час, коли я бачу негативну сторону його життя. Він вилежувався у ліжку, не мав охоти до праці, хоча дуже любив поратися в саду, садив дерева, і кілька років перед вступленням у монастир посадив вдома виноград, і він прийнявся (в той час, коли тато садив і йому ніколи не приймався; це дуже смачний сорт, тому зараз батьки і ми, його рідні, маємо гарну згадку про нього); він сварився з усіма, нічого його не обходило. Пам'ятаю, одного разу, коли дивилися фільм, а я, будучи малою, хотіла дивитися мультфільм, то ми з ним мало не побилися і мало не поламали телевізор, – тут бачу його впертість. А ще, коли я ставила букет квітів на столі, йому чомусь ніколи це не подобалося.

У той період часу Михайло справді шукав себе у житті, навіть попав в якусь групу (що то було, не знаю), де молилися; приносив додому молитви на російській мові; і в цій групі він був кимось старшим, бо розказував, що роздавав книжки чи продавав їх. А також ще говорив, що туди приходять священики, монахи. Мама просила, щоб він то все лишив, бо ми виросли, слухаючи щонеділі Службу Божу з Ватикану, і до церкви в селі не ходили, бо церква була і залишилася дотепер православною. Ми всі їздили до сповіді то в Червоноград, то до Львова, переважно до церкви св.Онуфрія. Пам'ятаю, мама згадувала про о.Мар'яна Чорнегу, як він ще за підпілля приїжджав у наше село. *(Далі буде)*

Продовжуємо друкувати "Історії покликань" (мова оригіналу збережена).

Історія покликання №16

Вийшовши з армії, як всі хлопці, мені хотілось тоді більше розваг, більше компаній; взагалі я любив тоді компанію дуже, а про монастир мені даже гадка не приходила. Я мріяв собі, що колись настане час, що я найду собі дівчину гарну і одружусь з нею, а всьо наоборот сталося: найти дівчину гарну мені не судилось. Потім настав такий час, що я дуже почав недолюблювати дівчат, і навіть не міг дивитися на них; само собою, що я не подавав виду цьому. І прийшов одного разу додому, це було вночі, і коли мав лягати спати, в той час я почав думати про своє життя, як я його вів дотепер. І почав я споминати добрі події і також погані події, і виявилось, що поганих подій в моєму житті було більше, ніж добрих подій. І подумав, що так дальше продовжатися не може; і я в той час рішив піти до монастиря. Я не можу передати ті почуття словами, то так швидко діялось, що я не міг осмислити...

Історія покликання №17

Я так дійшов до висновку, що мені потрібно бути монахом. Все своє життя я відрізнявся від своїх друзів тим, що мені бракувало злоби зробити щось зле. У 1990 році, приблизно, зацікавився аномальними явищами, про які багато розповідалось у засобах масової інформації. Одного разу прочитав статтю, у якій одна з ясновидячих охарактеризувала молитву, як код звуків. Мій здоровий глузд заперечив таке твердження, і, вирішивши знайти доказ, я взяв у

руки катехизм, бо іншого нічого не було. Так я познайомився з фактом існування на землі Ісуса Христа. Розповідь про Нього мене дуже зворушила; я тоді повірив, що Він дійсно був. Потім відвідував уроки релігії при церкві, які викладала сестра-монахиня, у неї брав Біблію і докладніше познайомився з Євангеліями. У 1991 році рвався в монастир, але батьки зуміли мене відмовити. Завезли мене до ворожки, і вона, вживаючи святі імена у примовках, зуміла мене переконати у неправильності мого рішення. Але поживши ще п'ять років у світі, я зрозумів, що не можу жити їхніми проблемами і не можу бути одним з них. Вихід один: монастир і повне віддання себе в Божі руки.

Подав о. Василь МЕНДРУНЬ, ЧСВВ
магістр Крехівського монастиря

"Я НЕ РУСИН, А УКРАЇНЕЦЬ"

На світлині: бр.Осип Годунько, ЧСВВ.

В історії відомі змішані родини. Така велична постать нашої Церкви як Митрополит Андрей Шептицький походив зі змішаного подружжя, але збагнув, якою дорогою слід йому іти, щоб діяти згідно з Божими задумами. Походив зі змішаної родини й **о.Осип Годунько.**

Він народився 23 вересня 1906 року в м.Ярославі (зараз Польща). У своїх спогадах писав: "Моя мама була полькою, але вона не старалась виховати мене поляком, а говорила, щоб я йшов до церкви, а не костелу, бо мій батько є українцем". До 16 років Осип розмовляв польською мовою, а потім вивчив і українську.

Батько Осипа Годуньки працював у суді й через якийсь час родина була змушена переїхати до м.Лежайська над Сяном. Під час навчання у Лежайській гімназії в Осипа почала пробуджуватися національна свідомість. Якось вчитель переписував до журналу учнів за їх національністю. Гімназист Годунько підвівся і сказав, що його забули назвати. Коли вчитель відповів, що він оголошував русинів, то хлопець відважно відповів: "Я не русин, а українець".

Після вступу на новіціят Чину св.Василія Великого у Крехові здібний і працьовитий бр.Осип закінчив вивчати гімназійні дисципліни й риторику в Лаврівському василіянському монастирі, а філософію і один рік богослов'я – у Кристинопільському. Пізніше він працював у Жовківській друкарні. Через три роки молодий монах розпочав навчання у Львівській богословській академії, яку закінчив у 1932 році. У 1933 році перед священням виступив із Василіянського Чину і був висвячений на єпархіального священика у целібаті.

Отець Осип Годунько надавав духовну обслугу в ремісничій бурсі у Львові, навчав катехизму в гімназіях і школах, був сотрудником у львівській церкві св.Петра і Павла. Парафіяни цього храму дуже любили його за палкі патріотичні проповіді, за доброту і безкорисливість, бо не брав грошей від убогих людей і не встановлював т.зв. "такси". У той час отець друкував свої вірші у

часописі "Дзвін". Також він дописував до католицьких періодичних видань "Місіонар", "Христос – наша сила ", "Мета".

Багатогранною була діяльність о.Осипа Годуньки у часі німецької окупації Львова. Він працював в українському допомоговому комітеті. Тоді трапився такий випадок: одна полька-вдова потребувала харчів і о.Осип допоміг їй. Коли жінка сказала, що забере свою метрику з костелу і принесе до церкви, то священик до неї мовив: "Я вам допоміг як вдові, як матері, але ви метрики не приносьте, будьте тою, ким ви є".

У ті роки о.Осип Годунько був добре знайомий з провідниками українського національно-визвольного руху. Він часто їм говорив про непотрібність насильства і безглузде протистояння між "мельниківцями" і "бандерівцями". Отець не був ні на одній зі згаданих сторін і радо сповідав усіх.

Був ще такий випадок. Одного дня українські партизани хотіли знищити капелана Армії Крайової і запитали в о.Осипа Годуньки про місцезнаходження польського священика. Отець знав про це, але показав в іншу сторону, врятувавши капелана від смерті. Про цей вчинок він потім розмірковував так: "Я є католицьким священиком, і недобре було б, коли я став би причетним до загибелі співбрата-поляка".

Декілька років о. Осип Годунько душпастирював на Лемківщині, був капеланом УПА. Однак у 1945 році комуністи арештували його і засудили на 8 років концтаборів. Коли о. Осип перебував під слідством, то до нього в камеру прийшов сумнозвісний письменник Ярослав Галан і запитав його: "За що ви сидите?". "За вірність Католицькій Церкві", – спокійно відповів отець. "Ні, – сказав Галан, – ви сидите за жовто-блакитну унію". На таке глузування священик відповів: "Дякую вам, пане Галан, за інформацію".

Перебуваючи на засланні, о.Осип Годунько працював на лісоповалі, де відморозив собі палець на нозі. Потім його скерували працювати у табірну пошту. У 1953 році о.Осип повернувся до Львова, де проживав в одній родині. Йому навіть вдалося влаштуватися на роботу санітаром у госпіталь інвалідів Великої Вітчизняної війни. Після закінчення фельдшерської школи о. Осип працював 25 років аж до пенсії фельдшером у лікарні.

У час підпілля нашої Церкви о.Осип Годунько продовжував ревно виконувати свої душпастирські обов'язки. Він навіть під час війни друкував матеріали з етнографії Лемківщини, а на засланні писав вірші й оповідання, які підписував псевдонімом Орися Галичанка. Отець Осип мав великий пієтет до відомого письменника і громадського діяча Маркіяна Шашкевича, будителя українців у Галичині, тому листувався з Інститутом ім. М.Шашкевича у м.Вінніпезі (Канада).

Отцеві Осипу Годуньці навіть вдалося переслати до Канади багато своїх творів, серед яких були: "Наслідда Володимира Великого", "В пам'ять вічну буде праведник, котрого серце всього світу серце", "Велич і краса Руслановых псалмів" (у 3 частинах). Цей священик був ще й великим бібліофілом і часто заходив до львівських книгарень.

Восени 1991 року о.Осип Годунько відійшов на 86 році життя і 58 році священства у вічність. Поховано його на Личаківському цвинтарі. Він був дуже жертвенним священиком і мав великий вплив на формування світогляду молодих душпастирів, бо своїм життям сповнив заклик Христа: "Хто хоче йти за Мною, нехай візьме свій хрест і йде".

о. Роман КАСПРИШИН,
парох УГКЦ смт.Рудно на Львівщині

ДРОГОБИЦЬКИЙ МОНАСТИР

У Дрогобичі до Другої світової війни було два василіянські монастирі. Один з них, монастир свв. Верховних Апостолів Петра і Павла, було засновано 31 грудня 1774 року після ліквідації монастирів у селах Лішня, Летня і Дережичі. Тоді ж рішенням австрійського імператора Йосифа II було закрито Кармелітську церкву Пресвятої Тройці і монастир, які згодом у 1790 році стали власністю отців Василіян. У Дрогобичі було на той час три церкви.

Петропавлівський монастир згорів у пожежі 1825 року, але вже через три роки його було відбудовано. На час відбудови цього монастиря отці і брати Василіяни перейшли до монастиря Пресвятої Тройці, в якому була заснована початкова, т.зв. "нормальна школа" отців Василіян. До цієї школи ходив протягом двох років український поет Іван Франко (з 1865 по 1867 роки). Монахами дрогобицького монастиря були, наприклад, владика Сотер Ортинський, ЧСВВ, перший український єпископ Америки, владика Василій Ладика, ЧСВВ, архиєпископ Вінніпегу в Канаді.

У Дрогобицькому василіянському монастирі Пресвятої Тройці були ігуменами троє нових блаженних УГКЦ. **Отець Северіян Бараник, ЧСВВ** був призначений ігуменом Дрогобицького Святотроїцького монастиря у 1932 році. Осягнув вінець мучеництва в кінці червня 1941 року після того, як був заарештований НКВД. У важкі часи 1939 року ігуменом Дрогобицького Святотроїцького монастиря став **о. Яким Сеньківський, ЧСВВ**. Він відзначався блискучим проповідницьким даром і мав велику популярність серед людей. 26 червня 1941 року після Служби Божої він був заарештований НКВД, а через три дні, за свідченням очевидців, його було зварено в казані. **Отець Віталій Байрак, ЧСВВ** був ігуменом Дрогобицького Святотроїцького монастиря з 1941 року. Помер перед Пасхою 1946 року мученицькою смертю після сильного побиття у Дрогобицькій тюрмі.

Монастир і церкву Пресвятої Тройці після незалежності України було повернено греко-католицькій громаді й єпархіальним священикам. Храм тимчасово слугує за катедру Самбірсько-Дрогобицької єпархії УГКЦ.

Монастир і храм свв. Верховних Апостолів Петра і Павла був чинний до 1944 року, після чого його було пограбовано і перетворено на тюрму. У 1959 році у ньому зробили клуб для розваг студентів дрогобицьких навчальних закладів. 22 лютого 1990 року монастир і храм повернули греко-католицькій громаді, а вже наступного року його віддали отцям Василіянам. Ігуменом став о. Лаврентій Івасечко, ЧСВВ.

Отці Дрогобицького монастиря надають постійну душпастирську обслугу вірним у двох церквах м. Дрогобича і в с. Березець Городоцького району. Отець Софрон Яциків, ЧСВВ, який обслуговує парафіян церкви Вознесіння Господнього у Дрогобичі, був навіть декілька разів проголошений за свою велику духовно-патріотичну діяльність людиною року м. Дрогобича.

Отці Василіяни монастиря свв. Верховних Апостолів Петра і Павла розвинули у Дрогобичі широку просвітницьку, душпастирську і соціальну діяльність. Вони добре організували Апостольство молитви, яке щороку поповнюється новими членами, і роботу з молоддю, надією і майбутнім нашої Церкви.

о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

ПОХІД ІЗ МЕТОЮ ДУХОВНОГО ВІДРОДЖЕННЯ МОЛОДІ

На світлині: копія ікони "Престіл Премудрості".

Мозаїчна ікона Пресвятої Богородиці "Престіл Премудрості" виконана в Римі о.Іваном Рупником, Товариство Ісуса. Символіка ікони полягає у тому, що світло у верхній частині спрямоване до Богородиці. Воно оточує її зі всіх сторін і від неї спадає на Дитятко Ісуса, який є Світлом світу, Учителем Божественної Мудрості. Ця Мудрість перебуває у лоні Богоматері, яка дарує Ісуса усім своїм духовним дітям.

Ікона "Престіл Премудрості" закликає кожну людину прийняти Ісуса Христа до свого серця. Тому, що молодь найкраще розуміє досить складний зміст цієї ікони, її ще називають "молодіжною".

Святіший Отець Іван Павло II благословив ікону для паломництва університетськими містами Європи. Ця ікона співподорожує з Папою у його душпастирсько-екуменічних візитах. Так, вона побувала у деяких містах України, зокрема, у Львові під час візиту Папи в червні минулого року.

Під час перебування ікони "Престіл Премудрості" у Червонограді на Львівщині художник Володимир Свідерський на замовлення о.Йосафата Воротняка, ЧСВВ зробив дуже вдалу репродукцію (копію) ікони. Вже з 23 травня 2001 року вона розпочала своє паломництво навчальними закладами Львова і побувала у деяких храмах, куди не було принесено оригінальної ікони. Неповносправні діти на візочках 27 червня 2001 року прибули на львівський іподром з копією ікони, яка отримала благословення Святішого Отця і увібрала молитовний дух понад півторамільйонного зібрання вірних. Таким духом повнилася репродукція ікони "Престіл Премудрості" на Ясній Горі в Гошеві, в Крилосі на Міжнародній прощі вервиці та в Будапешті на європейському з'їзді молоді 2001/2002.

Напередодні екуменічної молитви в Асижі (Італія) 23 січня 2002 року відбулися нічні чування у каплиці Львівської богословської академії (ЛБА), на яких були присутні представники багатьох молодіжних організацій Львівщини. Копія ікони "Престіл Премудрості" стояла біля престолу під час цих чувань та інших Богослужень. 24 січня, того самого дня, коли Святіший Отець разом із представниками світових релігій молився за мир і єдність у світі, в ЛБА відбувався екуменічний круглий стіл, на якому була також присутня ця ікона. Так ікона "Престіл Премудрості" набула екуменічного духу, якого Україна так потребує.

Після цього ікону було принесено до одного з корпусів Національного університету "Львівська політехніка". Тут відбувся молебень, після якого з коротким словом до викладачів і студентів звернувся о.Йосафат Воротняк, ЧСВВ, а молитву перед іконою прочитала Ярослава Царук, співорганізатор походу з копією ікони "Престіл Премудрості". 22 лютого ікону перенесено до архикатедрального собору св.Юра і встановлено у стіп чудотворної ікони Теребовлянської Матері Божої. Тут вона перебувала під час усіх трьох хіротоній нових єпископів УГКЦ.

20 березня студенти "Львівської політехніки" принесли її до дев'ятого корпусу університету, де в актовому залі народний ансамбль бандуристок "Заспів" виконав музичні твори на вірші Тараса Шевченка. Опісля цей хор співав на молебні до Пресвятої Богородиці, який відслужив о.Йосафат Воротняк, ЧСВВ. Після "Боже, великий, єдиний... " отець посвятив дев'ятий і восьмий корпуси університету, проходячи усіма приміщеннями з іконою "Престіл Премудрості".

Того ж дня репродукцію ікони "Престіл Премудрості" було знову перенесено до собору св.Юра, де не лише студенти, але й усі вірні мають змогу помолитися до Господа Бога за духовне відродження та екуменічне порозуміння в Україні.

Учасник походів

МОЛИТВА ДО МАТЕРІ БОЖОЇ "ПРЕСТІЛ ПРЕМУДРОСТІ"

"Престоле Премудрості", молися за нас. Пресвята Богородице, ти, що найбільша в небі, бо носила Того, Кого небеса і земля не могли носити, ти, Діво і Мати, є живим престолом вічного Слова, що сталося Чоловіком, Сина Бога Отця, боголюдської Премудрості, у якій все існує, бо Премудрість у Любові об'єднує все.

Культура і наука часто занедбуються і не існують у взаємозв'язку між собою. Тому, що вони не намагаються вирішити проблеми людей, а культурні досягнення і наукові дослідження знаходять ціль тільки у собі, ми, студенти, бажаємо відкритись Святому Духові, Господу, Який дає життя, щоби вся культура і наука могла живитися боголюдською Премудрістю.

На початку третього тисячоліття Церкви ми просимо в тебе, Мати Божа, єдності всього того, що існує, щоби всі науки між собою взаємодіяли і були немовби одним цілим, щоб усе вивчалося, думалося і творилося у злуці з вічною Премудрістю, і щоб усе вільно прямувало до пізнання людського життя. Амінь.

ОСТАННЯ ВЕЧЕРЯ

(На мелодію: "Вже зближається година")

Вже зближається година,
Сонце втомлене заходить,
Постать темна і злочинна
За Ісусом нишком бродить.

До Вечері всі сідають,
Ніч запала понад краєм,
Дари Божі споживають,
А Учитель промовляє:

"Вже недовго буду з вами,
Злоба людська раду радить,
Кажу серцем і словами,
Що один Мене з вас зрадить".

Взяв Ісус рушник і воду
Учням ноги умивати.
Хто збагне Його природу? –
Тільки Бог і рідна Мати.

"Пийте Кров і їжте Тіло,
Це чиніть на вічний спомин.
Я помру за Боже діло,
Тайна ця – любові пломінь".

Хто любов у серці має,
Хто носив вінець скорботи, –
Цю Вечерю пам'ятає,
Йде з Христом аж до Голготи.

о. Василь МЕНДРУНЬ, ЧСВВ

ПОДАРУНКИ ДЛЯ АНГЕЛА ХОРОНИТЕЛЯ

Павло і Оксана сиділи на лавці в парку під великим крислатим деревом. Пригрівало тепле весняне сонечко. Уроки в школі вже давно закінчилися, а вони ніяк не могли закінчити суперечку, яку затіяли ще на великій перерві. Оксана намагалася переконати товариша, що є Хтось, любов Котрого безмежна:

– Бог любить тебе так сильно, що послав Свого Сина Ісуса, Який помер за тебе на хресті...

Павло нетерпеливо перебив Оксану:

– Я знаю це. Син Божий був розп'ятий за наші гріхи, щоб нас відкупити. Але, розумієш, я не можу збагнути, що означають слова "народитися знову", які Ісус сказав у Євангелії. Я не можу зрозуміти, що Він мав на увазі, коли це говорив...

***

А в цей час у Раю всі готувалися до іменин білявого ангела, якого на землі одна дівчинка назвала Білим Ведмедиком.

Сьогодні двійнята Андрійко і Марійка були по-особливому веселі, адже вони вперше побувають на іменинах ангела. Дівчинка сиділа на саморобній качелі, прикріпленій до двох дубів, а хлопчик щосили її розгойдував. Вони обоє щасливо сміялися. Усюди було чути відгомін їхнього веселого дзвінкого сміху, а повітря було наповнене дитячими радощами і втіхою. Від веселощів вони не думали про небезпеку.

А до біди багато не треба. Андрійко засильно штовхнув качелю і... Все трапилося за лічені секунди. Марійка злетіла з качелі, але ангел Хоронитель, який з'являвся завжди у потрібному місці й у потрібний час, впіймав її і аж полегшено зітхнув. Дівчинка захоплено вигукнула:

– О, це було чудово. Дякую.

Ангел Хоронитель поглянув на дитину і сказав:

– Ти повинна бути обережною. Скільки разів вас обох просити, щоб ви більше вважали у своїх забавах?

Марійка почала заспокоювати ангела, лагідно примовляючи:

– Чому ти так хвилюєшся? Не треба так переживати, адже ти завжди оберігаєш нас від болю.

– Так, це правда. Але знайте, що ви серед усіх маленьких дітей, якими мені Ісус доручив опікуватися, є найбільш непередбачуваними, – відповів ангел.

– Але ти ж нас все одно любиш? – запитав Андрійко, обхопивши руками милого ангела Хоронителя і намагаючись повалити його на землю.

Ангел від несподіванки мало не впав і голосно закричав:

– Перестань, чуєш, перестань. Ти не можеш навіть хвилину спокійно всидіти на місці. О, так вже краще.

Трохи оговтавшись, ангел Хоронитель запитав у дітлахів:

– Чи ви приготували подарунки Білому Ведмедику?

– Так, так, ми придумали, що саме йому подаруємо.

– Гаразд, приготуйте їх, але поспішайте, бо свято невдовзі почнеться.

Ангел пішов, а Андрійко запитав у сестрички:

– Що означає твоє так? Де подарунки, які ти приготувала?

Марійка, загадково усміхнувшись, сказала:

– Ми ще їх не нарвали. Ти пам'ятаєш те місце, куди ми колись часто ходили на землі гуляти?

– Ти маєш на увазі той парк? – одразу зрозумівши, про що мова, запитав Андрійко.

– Так, так, – радісно вигукнула Марійка. – У тому парку ми завжди бачили багато гарних темно-червоних квітів, які називаються... Як же вони називаються?

– Троянди, вони називаються троянди, – допоміг пригадати їй Андрійко.

– Ці троянди дуже подобаються Білому Ведмедику. Він каже, що вони є наймилішими Божими квітами. Ходімо до того парку і нарвемо їх для нього, – запропонувала Марійка.

– Я не хочу йти за тими квітами, – сказав Андрійко і додав: – Я хочу подарувати йому щось справді незвичайне.

– Ми обов'язково щось знайдемо, щоб і ти зміг приготувати йому подарунок, – запевнила Марійка братчика.

– Але ж ти знаєш, що нам не можна йти звідси без дозволу ангела Хоронителя, – мовив хлопчик.

– Усі заклопотані приготуваннями до свята, тому ніхто не має часу з нами іти. Ми непомітно вислизнемо, нарвемо троянди, знайдемо тобі якийсь подарунок для Білого Ведмедика і швидко повернемося назад. Ніхто навіть і не зауважить, що ми кудись ходили.

– Але як ти знайдеш той парк? – запитав Андрійко.

Марійка подумала і сказала:

– Якщо ми сильно будемо вірити, то ми обов'язково його знайдемо.

Двійнята міцно взялися за руки і побігли. Через якийсь час Андрійко раптом зупинився і захекано сказав:

– Мені здається, що ми біжимо не туди.

– Ти не віриш, що знайдеш те, що шукаєш. Пам'ятаєш, як нам завжди казали, що для того, щоб зробити щось, ми повинні повірити і тоді у нас все вийде. Ми зможемо знайти той парк, якщо сильно повіримо в те, що зможемо його знайти, – впевнено говорила Марійка.

– Я вірю, що ми знайдемо... – тут Андрійко побачив перед собою великий гарний парк і вигукнув: – Ми знайшли його!

Марійка радісно хитнула головою і показала на трояндовий кущ:

– Ось і троянди, які так любить Білий Ведмедик. Я зірву для нього найгарнішу троянду.

– Поглянь, я також знайшов щось для нього, – він нагнувся і підняв зі землі гусеницю. – Не знаю, що це, але впевнений, що Білому Ведмедику сподобається мій подарунок.

Озирнувшись навколо, Андрійко побачив маленьку коробку, яка лежала на лавці біля двох школярів, які про щось між собою голосно сперечалися. Він взяв цю коробку і відкрив її.

– О, тут є так всього багато, – сказав хлопчик. Він повикидав із коробки на землю усе: кольорові олівці, ручки, якісь клаптики паперу. Потім поклав у коробку гусеницю і декілька зелених листочків.

– Я думаю, він буде задоволений. Він дуже здивується, коли побачить мій подарунок.

Раптом Марійка побачила Білого Ведмедика, який стояв неподалік і уважно за ними спостерігав.

– О, привіт. Ми вже йдемо додому. А що ти тут робиш? – запитала здивовано Марійка.

– Ви ж добре знаєте, що не повинні самі так далеко ходити, – сказав Білий Ведмедик.

– Ми тільки хотіли знайти для тебе подарунки, – промовив Андрійко і дав йому свою коробку. – Подивися всередину. Там є для тебе щось дуже гарне і цікаве.

– А я тобі дарую цю троянду, адже тобі так подобаються ці квіти, – сказала Марійка.

Білий Ведмедик взяв коробку і троянду, глянув на двійнят і мовив:

– Дякую вам. Це справді дуже милі подарунки. А тепер йдіть до мене.

Вони впали в розкриті обійми ангела і разом сказали:

– Вибач нам, що ми пішли без дозволу.

Двійнята міцно пригорнулися до ангельського серця і мовили:

– Ти дуже милий, Білий Ведмедику.

***

Павло оглянувся і здивовано сказав до Оксани:

– Поглянь, Оксано. Хтось поклав на мій пенал троянду. Але хто повикидав із нього все на землю? Всі мої олівці, ручки, все на землі. Дивно, хто це міг зробити, адже тут, окрім нас, нікого не було.

Він взяв пенал, відкрив його і вражено вигукнув:

– Ти ба! Дивись! Метелик у моєму пеналі! Звідки він тут з'явився?

Павло з цікавістю почав оглядати метелика, а потім сказав:

– Здається, що він тільки що перетворився на метелика.

– Ось це, Павле! Нарешті! – радісно сказала Оксана.

– Що таке? Про що ти говориш? – запитав Павло, не розуміючи, про що говорить Оксана.

– Ти не знав, що означають слова "народитися знову". Поглянь на цього гарного метелика. Він ще кілька хвилин тому був потворною і огидною гусеницею. Так само стається і з нами. А ця троянда – це Божий дар, тобто Син Божий Ісус Ісус. Хто прийняв Ісуса до свого серця, той перетворився з гусениці на метелика. Ми тоді знову народжуємося від Духа Святого і стаємо новими людьми. Цього і вимагає від нас Бог, кажучи, щоб ми народилися знову.

– Так, Оксано, твоя правда, – Павло задумався.

А Оксана продовжувала далі:

– Гусениця повзає по землі, але вона мріє про те, коли стане метеликом і зможе полетіти до висот. Так кожна людина повинна прагнути своєю молитвою, послухом, любов'ю до ближнього полинути до небесного Раю. Подібно, як ми радіємо метеликом, так кожен із нас повинен бути потіхою для людей.

Павло уважно слухав, а потім сказав:

– Так, я зрозумів. Ми бридимося гусеницею, яка порпається у землі. Ми не повинні бути подібними до неї і копирсатися у земних речах. Бо і нами тоді, як тією гусеницею, будуть гидувати інші. Людина створена для духовного, а не матеріального. І ти знаєш, Оксано, я вірю, що стану таким самим гарним, як цей метелик. Я хочу народитися знову, щоб здійнятися і полинути до неба, до самого Бога.

Написала Віра АРІВ
(за мотивом оповідання Дж.М.)

ВІДІЙШЛИ ПО НАГОРОДУ ДО ГОСПОДА

20 березня 2002 року в лікарні в Ґіжицьку (Польща) упокоївся у Господі о.Йосафат Тадей Осипанко, ЧСВВ, член Містопровінції Покрову Пресвятої Богородиці у Польщі.

Він народився 3 червня 1934 року в селі Рожубовичі біля Перемишля. На початку 50-их років, нічого не знаючи про існування єдиного греко-католицького монастиря у Варшаві, він вступив до Товариства Христусівців. Через декілька років він довідався про монастир отців Василіян у Варшаві й попросив дозволу про перехід до ЧСВВ. Одержавши його від компетентної церковної влади, у 1959 році він вступив на новіціят Василіянського Чину, відтак згідно з уставом склав тимчасові обіти. 8 вересня 1960 року прийняв дияконські, а 28 жовтня 1960 року – ієрейські свячення. 3 січня 1964 року склав урочисту професію довічних обітів.

До 1975 року о. Йосафат Осипанко, ЧСВВ працював душпастирем-помічником у Старому Курові, а від 1976 до 1982 року – парохом у Венґожеві на Мазурах, а потім у Колобжеґу. У 1989–1997 роках був деканом Кошалінсько-Поморського деканату і обслуговував парафії в Колобжеґу, Свідвіні, Тшеб'ятові й Плотах.

З 1997 року о. Йосафат проживав у монастирі у Венґожеві, де допомагав обслуговувати парафію у Банях Мазурських. Від 2000 року перебував у монастирі в Кентшині, душпастирював в Асунах і Байорах Малих.

Отець Йосафат Осипанко, ЧСВВ відзначався любов'ю до спільної хорової молитви, любив свою Церкву і Василіянський Чин. Помер на 68 році життя і 42 році священства після довгої важкої недуги. Нехай милосердний Господь відплатить йому за все Своєю благодаттю. Вічна йому пам'ять!

Отці Василіяни у Польщі

Сестра Магдалина Марія Романиця (Згромадження сестер св. Йосафата) народилася 24 червня 1902 року в м.Городенка Івано-Франківської обл. У сім'ї, окрім неї, було ще 14 дітей, яких виховувала мачуха. Марія закінчила лише чотири класи школи і мріяла стати монахинею, але через поганий стан здоров'я вона не могла вступити до монастиря. Щойно на 27 році життя вона вступила до Згромадження сестер Йосафаток, а вже через два роки склала свої перші монаші обіти.

Сестра Магдалина виконувала різні обов'язки, переважно на кухні. Після Другої світової війни їй, як і іншим сестрам, довелося працювати на тяжких роботах. Сестра Магдалина не залишила роботу штукатура і після виходу УГКЦ з підпілля, коли монастир сестер Йосафаток почав вільно діяти і треба було проводити ремонт монастирського приміщення. Сестра Магдалина Романиця була настоятелькою дому у Львові, а навіть протягом короткого часу виконувала обов'язки генеральної настоятельки Згромадження.

Сестра Магдалина любила жартувати і часто говорила: "Усі вмирають, а я живу", і так дожила до ста років. Вона була немічною тілом, але бадьорою духом і при повній свідомості до кінця свого життя. Була немов та свічка, що довго горіла і тихо й спокійно догоріла до кінця. Сестра Магдалина залишила молодим сестрам глибоке і гарне враження про себе, а також приклад тихої і покірної праці й молитви. Упокоїлася в Бозі у Львові 23 березня 2002 року, не доживши три місяці до сотого року життя. **Вічна їй пам'ять!**

МІСІОНАР

Український християнський часопис

Заснований у 1897 році

Засновники – Отці Василіяни

Реєстраційне свідоцтво
КВ № 5133 від 18.05.2001 р.

Головний редактор
о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

Редакційна колегія:

о. Василь ЗІНЬКО, ЧСВВ
о. Василь МЕНДРУНЬ, ЧСВВ
о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ
о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ

Відповідальний секретар
Ігор Скленар
Літературний редактор
Віра Арів
Комп'ютерна верстка
Ольги Кузьмич

Адреса редакції:
м. Львів, 79019,
вул. Б. Хмельницького, 36,
Святоонуфріївський
монастир ОО. Василіян
тел. 72-95-69
e-mail: misioner@mail.lviv.ua
www.realty.lviv.net/Misionar

Підписано до друку 27.03.2002
Формат 70x100 1/16. Друк
офсетний. Папір друк. № 1. Умов.
друк. арк. 5,2. Умов. фарбо-відб.
5,7. Обл.-вид. арк. 5,0.
Зам.

Ціна договірна

Віддруковано з готових
діапозитивів у Жовківській
друкарні видавництва Отців
Василіян «Місіонер».
80300, Львівська обл.,
м. Жовква, вул. Василіянська, 8

© Журнал "Місіонар", 2002

ЗМІСТ

Слово редактора 97
Наміри Апостольства молитви
на квітень 98
Наміри Апостольства молитви
на травень 100
К'яра Любіх
"Слово життя" 101
Ігор Скленар
Благовіщення у житті християнина 103
Хрест – це ключ до таємниці світу 104
Конференція у Червоноградi
(Кристинополі) 105
Другий міжнародний симпозіум
із біоетики 105
Наталя Турин
Довголуцька чудотворна ікона у Жулині 106
Молитовний похід з образом Пресвятого
Христового Серця 106
Тетяна Герасим
Апостольство молитви у Волі-Висоцькій 107
о. Йосафат Воротняк, ЧСВВ
Василіянський Чин сьогодні:
сестри Василіянки (4) 108
о. Мелетій Батіг, ЧСВВ
Хто любить Бога, тому усе співдіє на добро 109
о. Василь Зінько, ЧСВВ
Низка пороків 112
о. Йосафат Воротняк, ЧСВВ
Любов усе переможе 113
Моїм рідним і близьким 114
Ісус Христос – Відкупитель хворих 115
о. Василь Мендрунь, ЧСВВ
Ми – одна родина 117
о. Роман Каспришин
"Я не русин, а українець" 119
о. Йосафат Воротняк, ЧСВВ
Дрогобицький монастир 121
Похід із метою духовного відродження
молоді 122
Молитва до Матері Божої
"Престіл Премудрості" 123
о. Василь Мендрунь, ЧСВВ
Остання вечеря 123
Віра Арів
Подарунки для Ангела Хоронителя 124
Відійшли по нагороду до Господа 127

На обкладинці: храм свв. Верховних Апостолів Петра і Павла Дрогобицького василіянського монастиря.

● Передруки і переклади дозволені за поданням джерела.
● Редакція зберігає за собою право виправляти мову і скорочувати надіслані матеріали.

КРОСВОРД "ХРИСТИЯНСЬКИЙ"

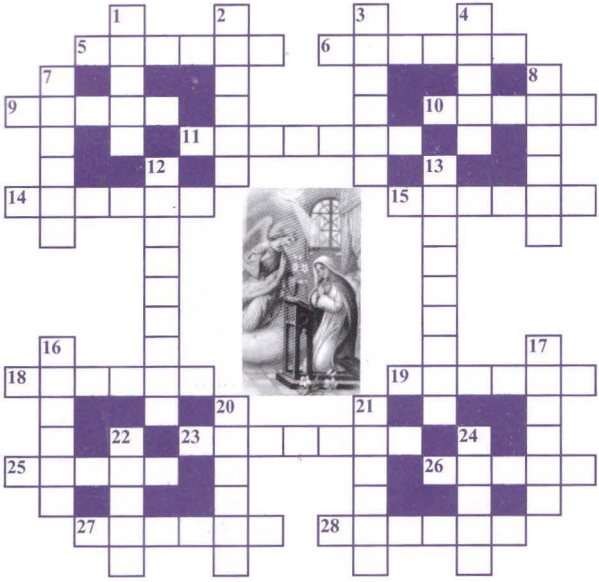

По горизонталі: 5. Багатий митар у Єрихоні, який увірував у Христа і приймав Його у своєму домі. 6. Первісна назва Палестини у Старому Завіті. 9. Хай же буде ... і слава Творцю твому, о Ласкава! 10. ... Господній благовістив Пречистій Діві Марії. 11. Один із визначних ангелів, вісник радісної новини, який привітав Пречисту Діву Марію словами: "Радуйся, благодатна, Господь з тобою!" 14. "Радуйся, бо ти ... зродила пречудне" (Акафіст до Пресвятої Богородиці). 15. Батько Пречистої Діви Марії. 18. Ім'я наймолодшої дівчинки, котрій з'явилася Прекрасна Пані у Фатімі. 19. "Маючи покинути цей світ облудний, ... прийняв Тебе, як немовля на руки свої" (Акафіст до Пресвятої Богородиці). 23. Де народилася Пречиста Діва Марія? 25. Одежа Ісуса, яку воїни поділили між собою (з допомогою жереба) після Його розп'яття. 26. "А ... допоможе відшукати Царство Боже і повіки загостити у Раю". 27. "І як тебе звати, ... з небес, що стільки ти робиш у Лурді чудес" (Пісня до Лурдської Божої Матері). 28. Батько Ісаака.

По вертикалі: 1. Марія – добра мати, не дасть дітям погибати, поведе до ... всіх. 2. Загальний вигляд місцевості, краєвид (опис, зображення природи художніми засобами). 3. Пророк, який передбачив прихід Месії. 4. Їй же ... відкрилась, Син Божий воплотився. 7. Будівля, де відправляються Служби Божі, акафісти, молебні, Хресні дороги. 8. Український письменник, автор пісні "Чуєш, брате мій?" 12. Кому належать такі слова-привітання: "Благословенна ти між жінками і благословен плід лона твого. І звідки мені це, що прийшла до мене мати Господа мого"? 13. Автор книжки "Цвіт з Назарета". 16. Маленька шапочка чорного кольору (головний убір священика). 17. До тебе йдуть всі діти днесь, віддати честь, ... 20. "Стала ... по Твоїй правиці, одіта в позолочені ризи, прибрана цвітисто" (Із книги "Цвіт з Назарета"). 21. "Благослови всіх, Ісусе милий, що Твоїм страстям честь віддають. Хай Твоя ... додасть нам сили пройти побідно туземну путь" (З Хресної дороги). 22. "Хатина на узгір'ї та ослик на подвір'ї. Щодня – молитва тричі. На ... Мати кличе" (Із вірша "Назарет" о. Василя Мендруня, ЧСВВ). 24. Хворий брат Марії і Марти з Витанії, якого Ісус Христос воскресив із гробу.

Склала Леся ШТИКАЛО, м.Львів

Відповіді на кросворд "Шевченківський", опублікований у ч.3 за 2002 рік:
1.Миколайчук. 2."Княгиня". 3.Ярина. 4."Автопортрет". 5.Тікич. 6.Чигирин. 7.Нестор. 8."Русалка". 9.Алітерація. 10.Яготин. 11.Наливайко. 12.Олійник. 13.Кобза. 14.Аркас. 15."Соколи".

З Богослужень на третю неділю Великого Посту (Хрестопоклінну)

У суботу на Вечірні

Просвіти, Хресте Господній, яснопромінними зблисками своєї благодаті, серця тих, що тебе почитають і богоприємною любов'ю приймають тебе, надіє світу. Тобою витерто сльози смутку і ми визволились із смертної пастки й осягнули безнастанну радість.

Радуйся, живоносний Хресте, Церкви чудовий раю, дерево нетління, що зростило нам насолоду вічної слави! Непереможна зброє, кріпосте незрушна, похвало священиків! Дай і нам нині діждатись Христових страстей і великого милосердя.

У неділю на Утрені

Слава і нині: Побачивши нині виставлений святий хрест Христовий, поклонімся йому і, цілуючи з вірою та любов'ю, звеселімся, просячи добровільно розп'ятого на ньому Господа, щоб сподобив нас усіх поклонитись преславному хрестові, і всім неосудно діждатися воскресіння.

Гучними піснями звеличуймо чесний хрест і, цілуючи, до нього кличмо: Хресте пречінний, освяти наші душі й тіла своєю силою і збережи непошкодженими від усяких ворожих зазіхань тих, що тобі благочесно кланяються!

Хресте преславний! Ти – Церкви твердиня, володарів могутність, сила християн, чернецтва похвала й спасіння! Тому нині поклоняємось тобі і серцем та душею просвічуємось божественною благодаттю Розп'ятого на тобі, що знівечив владу обманця і знищив прокляття.

Слава і нині: Нині сповнилось пророче слово: Ось бо поклоняємось на місці, де стояли твої ноги, Господи; скуштувавши з дерева спасіння, єдиний Чоловіколюбче, прийняли ми молитвами Богородиці звільнення від гріховних пристрастей.

"Молитвослов", Рим–Торонто, 1990